

40 LET
1923 - 1963

JANEZ
XXIII

naj
v miru
počiva

7

JULIJ

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS
1963 **XXXVII**

Jubilejni dar po 10.000 pesov

(ali 100 dolarjev, 40 funtov, 2.000 šilingov, 50.000 lir itd.)

„Katoliškim misijonom“

SO DAROVALE SLEDEČE SKUPINE ALI POSAMEZNIKI:

MARIJINA DRUŽBA NA VIA RISORTA V TRSTU

je v svojem misijonskem odseku sklenila, da od vsakoletne misijonske nabirke med svojimi članicami določi gornjo vsoto 50.000 lir kot jubilejni dar „Katoliškim misijonom“. Iskreno se zahvaljujemo tej Marijini družbi za velikodušno odločitev, ki kaže, kako družbenice cenijo važnost „Katoliških misijonov“ pri vzbujanju novih misijonarjev in organiziranju denarne in molitvene pomoči tem našim zastopnikom na Kristusovi osvajalni fronti. Brez „Katoliških misijonov“ bi marsikaterega slovenskega misijonarja ne bilo in brez „Katoliških misijonov“ bi zlasti v zamejstvu tolikega sodelovanja z njimi tudi ne bilo. S podporo „Katoliškim misijonom“ zagotavljamo podporo našim misijonarjem!

Vikarijski misijonski krožek v Slovenski vasi v Lanusu, ki se je tudi odločil zbrati 10.000 pesov kot jubilejni dar „Katoliškim misijonom“, se je lotil te akcije z vso požrtvovalnostjo in iznajdljivo ljubeznijo. Ker so gospodarske razmere v deželi vsak dan slabše, bi bilo težko meli skupini rojakov Slovenske vasi, poleg drugega njih misijonskega sodelovanja, kar tako prispevati to razmeroma visoko vsoto; zato se je krožek odločil, da bo s pomočjo misijonskih prireditev tudi med rojaki izven Slovenske vasi iskal dragoceno sodelovanje. Tako bo na primer sredi junija v Slovenskem domu v Carapachaju priredil skioptično predavanje "15 let misijonski zdravnik" in igro "Pesem o božji ljubezni", ki jo bodo predvajale dekleta iz Slovenske vasi. Rojaki iz Carapachaja in okolice bodo s svojo udeležbo in vstopnino na ta način doprinesli svoj delež v ta lepi jubilejni dar "Katoliškim misijonom".

Kot ostali slovenski zamejski tisk se tudi "Katoliški misijoni" borijo za gmotni obstoj radi nizkega števila naročnikov in so vsaj od časa do časa potrebni posebne denarne injekcije za okrepitev in nadaljnje življenje.

Slovenski misijonski prijatelji že 40 let vzdržujete "Katoliške misijone", v zamejstvu že kar 15 let —, prosimo Vas, zagotovite jim obstoj še vnaprej, zaenkrat vsaj do njih zlatega jubileja — petdesetletnice!

Že vnaprej:

BOG PLAČAJI

vreden po svojem nauku in življenju; sv. Eucherius, znamenit po svojem dušnopastirskem delu in čuječnosti — vsi ti so dali mestu ugled in silno spodbudo kreposti, podedovane iz starih časov, kar se ne dá ne otemniti ne uničiti.

Medtem ko se radujemo nad srečno izbiro tako primerne kraja za kongres, upamo, ne da bi se bali razočaranja, da bodo pod vplivom tega plemenitega in velikodušnega duha obilni plodovi pognali na tem kongresu, na katerem se bodo zbrali iz vseh škofij katoliškega sveta delegati-strokovnjaki za misijone.

Ti, ljubljeni sin, katerega marljivost, moč prepričevanja in izvedenost tako visoko cenimo, boš kongresu predsedoval skupaj z Gregorijem Petrom Agagianianom, kardinalom svete katoliške Cerkve in prefektom kongregacije za širjenje vere, ki ga imamo zelo radi in katerega goreča ljubezen do evangelija, modrost v reševanju težav, zmogljivost in trajna pripravljenost za požrtvovalno delo so nam znane.

Prvi namen zborovanja pa je tale: zbrati in izmenjati misli, kako najti v naših spremenjenih časih nova pota in sredstva za misijonski apostolat, da bo papeška Družba za širjenje vere z vsemi ostalimi organizacijami te vrste mogla vzcveteti v prenovljenem življenju. V tem pogledu ne sme manjkati nobenega napora, kar je toliko bolj potrebno, ker so bile ustanovljene v mnogih deželah številne škofije, zaupane domači duhovščini. Za kritje potreb teh škofij pa v veliki meri in na razne načine skrbi papeška Družba za širjenje vere s sredstvi, ki jih zbere.

V tej uri, ko ljudstva na raznih delih sveta vznemirjajo in tlačijo stiske, je pred vsem drugim važno eno: misijoni, po katerih mora evangelij dospeti med pogane, morajo razširiti in ojačiti svoje delovanje, ne da bi se zapletli v odvisnost od političnih okoliščin izključno zemskega reda; zavedati se morajo namreč, da delajo samo v imenu svete Cerkve, matere vseh teh, ki so bili odrešeni s Kristusovo krvjo; da opravljajo njeno delo. Iz tega sledi dosledno, da papeške pomožne misijonske družbe, ki naj bi bile v primerni obliki organizirane v vsaki škofiji in deželi, ne smejo razpolagati z izročnim jim denarjem v kateri koli posebni namen — v skladu z načrti vodstev, ki so neodvisna drugo od drugega —, temveč, da morajo, sledeč nadnaravni usmerjenosti, pošiljati vsa denarna sredstva tja, kjer biva glava in vir oblasti. Sicer pa je mnogo načinov, kako pomagati misijonom in najti najprimernejšo obliko za izraz naše bratske ljubezni: molitev, skrite žrtve, obstoječe iz pobožnih vaj ali miloščine, in končno — dejavna navzočnost kot misijonski pomočnik, ki se trudi za mago evangelija.

V takem katoliškem ravnanju in vnemi za pomoč misijonskemu delovanju se je odlično izkazala Marija Pavlina Jaricot, ki zasluži, da se je letos, za stoletnico smrti, še bolj živo spomnimo. Z vso pravico se pripravljajo proslave navdihnjenih dejanj te znamenite mladenke, tega blestečega lyonskega cveta, te brezprimerne slave francoskega naroda. Obdarovana s posrečenim značajem in gibko pametjo, je usmerila svoje napore in skrb v raznolika dela, porojena iz krščanske ljubezni; med temi je posvetila posebno brigo, napojeno s solzami, izboljšanju bednega položaja delavcev. (Za to je morala imeti v

sebi prav preroško razumevanje moderne dobe). Vendar pa se je razodela bistrost njenega razuma in plemenitost njene volje predvsem v ustanovitvi Družbe za širjenje vere.

Kajti ona si je zamislila to družbo, jo poklicala v življenje in napravila iz nje izvrstno urejeno ustanovo. Naravno je bilo, da je postal Lyon sedež glavnega odbora. Pozneje se mu je pridružil odbor v Parizu; prispevki so namreč začeli prihajati iz raznih delov Evrope in postalo je potrebno zagotoviti najboljšo uporabo in porazdelitev teh darov. Izredni bistroidnosti in navdihnjenju Marije Pavline Jaricot je torej pripisati, da je ta Družba, ki jo je ustanovila, že od početka bila deležna mnenja, da ji je namenjeno povzdigniti se med najbolj pomembne in koristne katoliške ustanove. To upanje ni bilo razočarano. "Motu proprio" Našega prednika svetlega spomina Pija XI., ki se začenja z besedami Romanorum Pontificum, je 3. maja 1922 proglasil to Družbo za papeško; njeno vodstvo je bilo preloženo v Rim k stolici sv. Petra, katere poveljavna naloga je razširiti krščansko vero po vsem svetu. Kakšno zahvalo dolgujemo torej Mariji Pavlini Jaricot, da se je po njeni spodbudi in vnemi začelo misijonsko sodelovanje kristjanov od vsepovsod, iz česar izvirajo neprecenljive dobrine. Ker se o tem prevažnem vprašanju razpravlja in se Nam ponuja priložnost, ponavljamo želje svojega prednika, kot bi bile naše: Vabimo in javno pozivamo vse vernike in pričakujemo od njih, — ljubečih sinov in hčera, da si želje svojega očeta vzamejo k srcu, kot bi bile zapovedi —, da se vključijo v Družbo za širjenje vere. Pod njenim slavnim praporom bodo bojevali dobri boj v povračilo za vzvišeni dar vere, ki jim je bil naklonjen; ta boj terja svet napor za širjenje iste vere in s tem se bodo Bogu zahvalili na način, ki Mu je najbolj všeč.

Prav je torej počastiti to lyonsko mladenko na način, ki bo koristen in nje vreden: s hvale vrednimi resolucijami, zlasti na slavnostih in zborovanjih tega kongresa. Ona pa bo gotovo razsvetlila pamet ljudi in okrepila njihovo prizadevanje, tako da bodo sredstva v podporo njenih misijonskih trudov z vsakim dnevom bolj učinkovita. To bo nedvomno jasen in pomemben dokaz nadvse goreče ljubezni do Boga in človeštva. Resnično: božja čast in sreča ljudi, s katero se nič drugega ne more primerjati, nujno zahtevata, da evangelij razsvetli svet in da se meje Cerkve razmaknejo. To je tisto, kar je vaš veliki Irenej izrazil v blestečih besedah: "Kjer je Cerkev, tam je Duh božji, in kjer je Duh božji, tam je Cerkev in z njo vsaktera milost; Duh pa je resnica." (Adv. Haeres. III. 24, 1.)

Na koncu pisma želimo iz vsega srca, da bi Mednarodni misijonski kongres v Lyonu dosegel v celoti uspeh, ki ga pričakujemo. Da bi ta uspeh, za katerega prosimo božje pomoči, in upanje nanj razpolagalo s trdnim temeljem, ljubeče podeljujemo apostolski blagoslov Tebi, ljubi naš sin, kardinalu prefektu kongregacije za širjenje vere in vsem, ki se kongresa udeležijo, posebno tistim, ki ga tako skrbno pripravljajo.

Izdano v Rimu pri sv. Petru 20. marca 1962, v četrtem letu Naše papeške službe.

Janez XXIII., papež.

CIRIL - METOD

varujta slovanski rod!

SVETA BRATA CIRIL (KONSTANTIN) IN METOD —
NAŠA VZORNIKA IN ZAVETNIKA

Ves svet slavi letos misijonski dogodek, ki že 1100 let temeljito sooblikuje evropsko versko in kulturno zgodovino.

Moravski knez Rastislav "je slišal (kot pripoveduje 'rimska legenda'),* kaj je filozof (= Konstantin) storil v deželi Hazarov" — glas o velikem misijonskem uspehu sv. bratov nekaj let prej se je torej na široko raznesel —, in prosil bizantinskega cesarja, naj ju pošlje Moravanom, da jim bosta v domačem jeziku razložila krščansko vero. L. 863 sta Konstantin in Metod prišla na Moravsko in že prinesla s seboj slovanski prevod nedeljskih evangelijev, napisan z glagolico, pisavo, ki jo je v ta namen sestavil Konstantin.

Tako sta svoje apostolsko delo med Slovani začela moža, po označitvi našega raziskovalca Grivca "dve samonikli osebnosti, kakor jih v svetovni in cerkveni zgodovini malo srečamo." "Preprosti Moravani pač niso mogli pravilno oceniti veličine novih apostolov in niso slutili, da se je s prihodom svetih bratov pričela nova doba krščanskega prosvetnega delovanja, ki bo preobrazila polovico Evrope... Težko so mogli oceniti, da sveta brata po vesoljnem krščanskem obzorju presegata vse može svoje dobe. A čudili so se, da dva tako velika moža tako čisto govorita slovanski jezik in da z vso globino in širino Kristusove ljubezni ljubita prezirane Slovane. Da, to sta prava apostola Kristusovega nauka ljubezni do vseh ljudi in vseh narodov, ne samo z besedo, marveč tudi s svetim zgledom. To je res domača vera, ki jim ne bo nakladala tujega jarma, marveč jim bo dajala svobodo otrok božjih." (Cvetje... str. 16.)

Res so Nemci z divjaškim izgonom Metodovih učencev zatrli bujne klice zgodnje slovanske kulture v Srednji Evropi; preprečili oploditev zahodne kulture z grško, kar bi morda preprečilo cerkveni razkol; in silno škodovali krščanskemu edinstvu; res je madžarski naval kmalu nato zrušil velikomoravsko državo in opustošil slovansko cerkveno pokrajino sv. Metoda — vendar vse

* "Rimska legenda" o Konstantinu-Cirilu in prenosu kosti sv. Klementa ima vrednost resnega zgodovinskega vira. Prav tako in še bolj je v zadnjih desetletjih — veliko po zaslugi prelata dr. Grivca — dokazana verodostojnost obeh staroslovenskih žitij Konstantina in Metodija. Citate črpamo iz njiju, v izdaji in prevodu F. Grivca, Cvetje iz domačih in tujih logov, 8, l. 1936.

to ni moglo uničiti dela slovanskih apostolov. Njuni učenci so se z njunimi književnimi proizvodi zatekli nekaj na Češko, predvsem pa v Bolgarijo in od tod k vsem južnim Slovanom in k Rusom. Pokristjanjenje cele vzhodne Evrope in temelji njene srednjeveške kulture zajemajo iz duha sv. bratov in stoje na njenem delu.

To je bilo mogoče le, ker je njun duh zajemal iz božjega in ker je njuno delo nadaljevalo delo prvega Apostola — prvega in edinega, saj je vsako apostolsko delo uspešno edino, če človek dopusti, da v njem in po njem dela Jezus. Da pa more apostol-misijonar postati poslušno orodje edinemu Apostolu, mora v sodelovanju z božjim Duhom svoje življenje spreminjati v Kristusovega, naravne kreposti požlahtniti v nadnaravne.

V tem sta sveta solunska brata svetel zgled vsakemu kristjanu, zlasti pa misijonarju. Omejimo se le na nekaj potez na njunem liku!

Lastno posvečenje. O Konstantinu pripoveduje življenjepis, da je že kot deček prišel na take misli: "Je li tako to življenje, da na mestu radosti žalost prebiva? Od tega dne bom krenil na drugo pot, ki je boljša od te, in svojih dni ne bom v vrtincu tega življenja zapravil." Z vso odločnostjo in vztrajnostjo se je začel poglobljati v modrost, "samo to edino si je prizadeval in delal, kako bi za zemske reči nebeške premenil, izletel iz tega telesa in živel z Bogom." (Žitje K., 4. pogl.). Iz dvorskega okolja je pobegnil v samostan in le iz pokorščine in za božjo čast je sprejemal naloge, v katerih je zablestela njegova učenost. Po odgovornem poslanstvu med Saraceni se je vrnil v samoto in zbranost ter vse razdal revežem; enako je storil po misijonskem potu med Hazare. Tudi Metod je, potem ko je kakih 10 let opravljal naloženo mu kneževanje v slovanski pokrajini — pač ga je Previdnost poslala v službo, katere izkušnje so mu pozneje kot slovanskemu nadškofu tako koristile —, "voljo zemske teme zamenil z nebeškimi mislimi" ter odšel med menihe na maloazijski Olimp (Žitje M., 3). Ni pa se dal voditi na poti popolnosti svoji všečnosti, marveč se je odzival klicu Cerkve in dušnih potreb drugih ljudi. V tem je dobil sijajno potrjenje v predsmrtnih besedah brata Cirila: "Ti pa močno ljubiš goro (= samostan); a nikar radi gore ne zapuščaj učenja svojega, saj s tem se še laže zveličaš." (Žitje M., 7).

Zvestoba Cerkvi namreč ni nekaj, kar bi oviralo duhovni napredek, saj je zvestoba Kristusu, ki je Glava Cerkve. In Cerkev ju je klicala na misijonska pota in Cerkev je potrdila njuno sposobnost in pokorščino cerkvenemu načelstvu. Tako je papež Hadrijan II. pisal knezom Rastislavu, Svetopolku in Koclju: "Ona (t. j. sv. brata) pa, ko sta zvedela, da vaše dežele spadajo k apostolskemu prestolu, nista ničesar storila proti cerkvenemu zakonu... Mi pa smo... sklenili Metodija, sina našega... poslati v vaše dežele, moža popolnega znanja in pravovernega, da bi vas učil, kakor ste prosili." (Žitje M., 8.) Na poznejše obtožbe je Janez VIII., potem ko je Metoda pozval v Rim, ugotovil: "Naš brat Metod je svet in pravoveren in apostolsko delo dela, in v njegovih rokah so od Boga in apostolskega prestola vse slovanske de-

žele; katerega prekolne, bodi preklet, katerega pa posveti, bodi svet." (Žitje M., 12.)

Vnetost za božjo slavo in duše. Ko je bizantinski cesar Konstantina poslal med Saracene, je filozof vzkliknil: "Z radostjo grem za vero krščansko. Kaj mi je namreč slajše na tem svetu kakor za sveto Trojico živeti in umreti?" (Žitje K., 6.) Izvršil je svoje poslanstvo z veliko modrostjo in pogumom. Ko mu nasprotniki niso mogli blizu z razlogi, so mu dali celo strupa piti.

Podobno je Konstantin odgovoril, ko so ga poslali na misijonsko pot k Hazarom: "Ako veliš, gospodar, za tako reč grem z radostjo, peš in bos in brez vsega, česar ni velel Gospod svojim učencem nositi." (Žitje K., 8.) Metod pa je rekel: "Pripravljen sem za krščansko vero umreti." In ni se upiral, temveč šel je in služil kakor sluga mlajšemu bratu in se mu podvrgel." (Žitje M. 4.) Na poti tja je Konstantin našel svetinje sv. Klementa. Med Hazari pa sta prepričala glavarja in 200 ljudi se je dalo krstiti — pot za druge misijonarje je bila odprta.

Tudi na poziv k apostolskemu delu med zahodnimi Slovani je Konstantin odgovoril s svojim Zgodi se! takole: "Dasi sem truden telesno in bolan, rad grem tja, ako imajo knjige v svojem jeziku." (Žitje K., 14.) Žitje Metoda pa poroča o tem: "Tedaj se nista upala odreči niti Bogu niti cesarju po besedi svetega apostola Petra, kakor je rekel: Boga se bojte, kralja spoštujte (1 Petr. 2, 17). Ampak veliko besedo zaslišavši, sta se molitve lotila tudi z drugimi, ki so bili istega duha kakor ona. In tu je razodel Bog filozofu slovensko pisavo. In takoj je uredil pismenke in besede sestavil ter se z Metodijem napotil v Moravo. Začel pa je zopet ponižno pokoren služiti filozofu in učiti z njim." (Žitje M., 5.)

Kako sta v svojem življenju, posvečenem božji slavi in reševanju duš, vse drugo imela za nič, naj prikaže še en primer iz Konstantinove mladosti — tako podoben skoro 1000 let kasneje primeru iz Baragove dijaške dobe: Konstantinov zaščitnik na dvoru je bistrega in krepostnega varovanca vzljubil. Ponudil mu je za ženo svojo duhovno hčer, lepo in bogato, in mu razodel, da mu cesar pripravlja knežjo in vojvodsko čast. Konstantin pa je odvrnil: "Dar pač velik za tiste, ki ga žele, meni pa ni nič nad učenje, s katerim hočem znanje zbrati ter pradedske časti in bogastva (t. j. časti in duhovnega bogastva prvih staršev pred grehom) iskati." (Žitje K., 4.)

Sveta brata sta tudi velika vzornika v **delu**: nanj sta se temeljito pripravljala, ga z vso energijo, združeno z dobroto, izvajala in vedno imela pred očmi pravi namen. Konstantin se je že kot deček zatekel k sv. Gregoriju Bogoslovcu "z ljubeznijo in vero" in ga prosil, naj bi mu bil "učitelj in prosvetitelj" (Žitje K., 3.) Ko je spoznal nekega učenega tujca, "mu je padel k nogam in ga vdano prosil", "se mu klanjal in ga s solzami prosil": "Vzemi ves moi delež od hiše mojega očeta, ki mi pripada, a nauči me." Ko so mu po uspelem apostolskem delu ponujali darove, jih ni sprejel, pač pa si je izprosil ujetnike, tako med Hazari (Žitje K., 11) kot med Slovani od Rastislava in Koclja (Žitje K., 15), in jih izpustil.

Sveta Ciril in Metod pri pisanju novih slovanskih pismenk, ki sta jih iznašla (Iz španskega misijonskega lista).

Po zgledu prvega Apostola je vse delo uvajal in spremljal z molitvijo. Izrecno govori Konstantinovo Žitje o tem, ko so ga pošiljali med Slovane in je filozof to poslanstvo vezal s pogojem, da ti dobe knjige v svojem jeziku. Nato "je po starem običaju šel molit z drugimi tovariši. Kmalu pa mu je razodel Bog, ki posluša molitve svojih služabnikov. In takoj je sestavil črke in začel pisati evangeljske besede..." (Žitje K., 14). Po prihodu na Moravsko je v kratkem "vse cerkveno bogoslužje prevedel in (učence) naučil jutrnjice, ure, mašo, večernice, povečernice in delitev zakramentov." (Žitje K., 15.) Pozneje je tudi panonski knez Kocelj "vzljubil slovanske knjige, se jih naučil in mu dal 50 učencev, da bi se učil." (Žitje K., 15.) Veliko delo pa je dovršil po Konstantinovi smrti Metod. Po preskušnjah z nemškimi preganjalci in po obisku bizantinskemu cesarju "je odvrgl ves obup in svojo skrb Bogu priporočil. Prej pa je od svojih učencev postavil dva duhovnika zelo spretna brzopisca in hitro vse svetopisemske knjige popolnoma, razen Makabejcev, prevedel iz grškega jezika v slovanski... tudi... pravilo zakona in izbrane knjige svetih očetov. Dokončavši pa je dostojno hvalo in slavo Bogu vzdal, ki mu je dal tako milost in uspeh." (Žitje M., 15.)

Proti slovanskemu črkopisu, proti prevodu svetega pisma v slovaščino in proti slovanskemu bogoslužju je nastal velik odpor, ne le med Nemci, ampak tudi med latinsko duhovščino, češ: "Človek, povej nam, kako si ti zdaj naredil Slovenom črke in jih učiš pisave, ki je ni noben drug prej izumil, niti apostoli, niti rimski papež, niti Gregorij, niti Hieronim, niti Avguštin? Mi pa vemo, da se samo v treh jezikih spodobi v knjigah častiti Boga, hebrejsko, grško, latinsko." (Žitje K., 16.) V teh je namreč bil sestavljen napis na Jezusovem križu. Konstantin je ta nazor imenoval "trojezično herezijo" in nanjo v javni disputaciji v Benetkah — na prvi poti v Rim — obširno odgovoril: "Ne pada li dež od Boga na vse enako? Ali sonce ne sije tudi na vse? Ali ne dihamo zrak vsi enako? Ali se ne sramujete samo tri jezike določati, a vsem drugim narodom in plemenom vevate, naj bodo slepi in gluhi? Povejte mi, ali imate Boga za nezmožnega, da tega ne more dati, ali tako zavidnega, da tega noče? Mi pa mnogo narodov poznamo, ki so večji v knjigah in Bogu vzdajejo slavo vsak v svojem jeziku." Potem jih je zavrnil z mnogimi citati iz sv. pisma, tudi s tistim ostrim Jezusovim svarilom: "Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker zapirate nebeško kraljestvo pred ljudmi; vi namreč ne greste noter, pa tudi tistim, ki bi hoteli noter iti, ne pustite." (Mt 23, 13). In zopet: "Gorje vam, pismouki, ker ste vzeli ključ spoznanja; sami niste vstopili in tistim, ki so hoteli vstopiti, ste zabranili. (Lk 11, 52.)" (Žitje K., 16). Zanimivo je, da je l. 880 papež Janez VII. na nemško-latinsko rovarjenje in na ovadbo Svetopolka, ki je zašel pod njihov vpliv, potrdil slovansko bogoslužje z večino razlogov, ki jih je Konstantin vporabil proti beneški duhovščini.

Občudovanja vredno **odločnost in pogum** je pokazal Metod v sporih z nemškimi škofi, ki so v zvezi s Svetopolkom rovarili proti njemu kot panonsko-moravskemu nadškofu, za kar ga je papež Hadrijan II. postavil. Trdili so, da uči v njihovi pokrajini. Metod jim je odgovoril: "Tudi jaz bi stran šel, ako

bi vedel, da je vaša; toda svetega Petra je. Pa zares, ako vi iz zavistnega tekmovanja in lakomnosti stare meje prestopate proti cerkvenim zakonom, za-
branjujoč božji nauk, varujte se, da vaših možganov ne razlijete, ko hočete
železno goro s koščnim temenom prebiti." Rekli so mu jezno: "Slabo se ti
bo godilo." Odgovoril je: "Resnico govorim pred kralji in se ne sramujem,
vi pa delajte z menoj po svoji volji. Pač nisem boljši od teh, ki so radi
resnice po mnogih mukah tudi to življenje zgubili." (Žitje M., 9.)*

Posebno lepa črta v delu sv. bratov je njuna **složnost**. Starejši se je
mlajšemu pokoril; oba sta združevala nadnaravna in naravna sredstva v svojih
misijskih naporih. Že med Hazari je doseglo to zgledno sodelovanje naj-
lepši uspeh: Metod se ni upiral, "temveč šel je in služil kakor sluga mlajšemu
bratu in se mu podvrgel. In ta jih je z molitvijo, filozof pa z besedami pre-
magal in sta jih osramotila." (Žitje M., 4.) Krasno je Ciril izrazil to sodelo-
vanje v poslovilnih besedah bratu: "Glej, brate, tovariša sva bila in eno
brazdo orala; in jaz na lehi padam, svoj dan sem skončal. Ti pa močno
ljubiš goro; a nikar radi gore ne zapuščaj učenja svojega, saj s tem se še
laglje zveličaš." (Žitje M., 7.)

* * *

Učinek apostolskega delovanja svetih bratov nima v času nobenih meja,
tako kot jih nima blagoslovljeni vpliv vseh tistih duš, ki so nadaljevale
Odrešenikovo delo in gradile le na Bogu. Pred 1100 leti vsejana semena po-
ganjajo vedno nove kalí. Nad to neprestano pomladjo pa še posebej bdi
neprestana priprošnja naših zavetnikov v nebesih. Moč Cirilove predsmrtne
molitve varuje našo usodo prej in poslej. Tako je molil sveti menih: "Gospod
moj Bog . . . , ki vedno uslišuješ tiste, ki spolnjujejo tvojo voljo in se tebe
boje in spolnjujejo tvoje zapovedi, **poslušaj mojo molitev in tebi zvesto čredo
ohrani**, ki si njej na čelo postavil mene nesposobnega in nevrednega služab-
nika tvojega. **Reši jo brezbožne in poganske zlobe tistih, ki bogokletno govore
proti tebi**, in pogubi trojezično herezijo in **pomnoži svojo Cerkev z množtvom
in zberi vse v edinosti in stori, da bo izredno ljudstvo složno v svoji pravi veri
in pravilni veroizpovedi, in vdihni v njih srca besedo svojega nauka**. Tvoj je
namreč dar, če si nas nedostojne sprejel za oznanjevanje evangelija tvojega
Kristusa, ki se podvizajo k dobrim delom in delajo, kar je tebi všeč, tiste,
ki si mi jih dal, kot tvoje tebi izročam, **vladaj jih s svojo močno desnico in
pokrij jih z varstvom svojih peroti**, da vsi hvalijo in slavijo tvoje ime, Očeta
in Sina in Svetega Duha. Amen." (Žitje K., 18).

A. G.

* Že 2. poglavje Metodijevega Žitja opisuje svetnikov značaj in podčrtava njegovo od-
ločnost. Kazal je namreč te lastnosti: "strah božji, spolnjevanje zapovedi, s telesno čistostjo
vtrajne molitve in svetost, besedo silno in krotko, silno proti nasprotnikom, a krotko do
tistih, ki sprejemajo ukaze, odločno strogost, ponižnost, usmiljenost, ljubezen, potrpljenje in
potrpežljivost, vse vsem bivaše, da bi vse pridobil."

TEOLOGIJA MISIJSKEGA SODELOVANJA

(Nadaljevanje)

II. ODREŠENJE SVETA

Ljubezen do bližnjega

Za ciljem božje slave je cilj misijonskega dela, odrešenje in posvečenje še nekrščenih ljudi. Sodelovanje pri tem delu je dolžnost, ki jo nalaga osnovna krščanska zapoved ljubezni do bližnjega.

V našem stoletju so papeži o tem podali več izjav izredne jasnosti, moči in nujnosti. Benedikt XV. je opozarjal: "Predvsem je potrebno, da se katoliki zavedo svete dolžnosti, po kateri morajo kristjani pomagati misijonom med neverniki. Bog je namreč vsakomur naročil, naj ima na skrbi svojega bližnjega (Ekl 17, 12), in ta zapoved priganja toliko bolj, kolikor večja je potreba, v kateri je bližnji. In katera vrsta ljudi bolj potrebuje naše bratske pomoči kot pogani?" ("Maximum illud").

Največja ljubezen

Pij XI. je v zvezi z Novim testamentom izvajal: "Kristusovo naročilo je, da bodi posebno in osebno znamenje njegovih učencev medsebojna ljubezen (Jan 13, 23). Kako bomo bližnjemu izkazali silnejšo in odličnejšo ljubezen kot s prizadevanjem, da ga iztrgamo noči strahu, in s tem, da mu pomagamo prodreti v pravo Kristusovo vero?" Izredno silo je papež položil v nadaljevanje: "Misijonska ljubezen prekaša vsako drugo delovanje in vse druge dokaze ljubezni tako, kot prekaša duša telo, nebo zemljo in večnost čas. Ako se ji kristjan posveča, kolikor more, pokaže, kako ceni svojo vero in pokaže hvaležnost božji Dobroti, saj pomaga, da so njegovi bratje, razdedinjeni in bedni, deležni najbolj dragocenega daru, kar jih je od Dobrete prejel, in vseh dobrin, ki so z njim zvezane" ("Rerum Ecclesiae").

Dolžnost zahvale

„Dolžnost zahvale — je pozneje izjavil isti papež — veže vse kristjane: zahvala za najvišjo, čudovito dobroto vere, ki vse ljudi razsvetljuje, vse tolaži, vse obljublja in vse vzdržuje; brez katere smo slepi, kajti šele po njej vstopimo v domačnost božjega življenja samega. Dar vere, na katerega se opirajo vse naše nade, je resnično dar, ki naj bi vsakemu verniku položil na jezik vzklik: "Kaj bom dal Bogu za toliko dobrot?" (Psalm 116, 12). In glej, v povračilo za ta dar in za vse, kar je z njim združenega, je na razpolago primerno sredstvo — beseda se more zdeti predrzna, če pomislimo na neskončno veličino in vrednost tega daru, pa je vendar prava beseda —, da z njim izkažemo hvaležnost Gospodu." (Nagovor članom U.M.C., 13. nov. 1936.)

Pij XII. pa nas je poučil: "Gotovo je, da svoje ljubezni ne morete bolje uporabiti kot s tem, da razširjate božje kraljestvo in prinašate zveličanje nevernim dušam, zakaj Gospod sam je vsakomur zaupal zveličanje svojega bližnjega." ("Evangelii praecones".)

Skrajna duhovna potreba nekristjanov

Kateri ljudje bolj potrebujejo naše bratske pomoči? Kdo je v večji stiski kot tisti, katerih večno življenje je v nevarnosti in nimajo na razpolago niti normalnih sredstev za zveličanje, ki jih nam Cerkev deli v izobilju?

Načelen ugovor

Tu je omeniti načelen ugovor proti misijonskemu delu in sodelovanju. Lahko mu damo tole obliko: Ali imajo ljudje na razpolago vse, kar jim je potrebno za zveličanje — v tem primeru ni razvidna potreba, kaj šele nujnost misijonstva; ali pa nimajo vsega, kar jim je potrebno za zveličanje — v tem primeru pa smo slabo razumeli veseljstvenost božje odrešeniške volje. Priznati moramo, da tu stojimo pred skrivnostjo predestinacije; povezanost različnih razodetih podatkov presega naše razumevanje. Celo ko bi danes prinesli vero vsem našim sodobnikom — kaj naj rečemo o neštetih že umrlih ljudeh, ki brez svoje krivde niso poznali Jezusa Kristusa?

Bistvene sestavine problema

Ne da bi razpravljali o predestinaciji ali o zveličanju nekristjanov, za- došča, da navedemo bistvene pojme: Kristus se je učovečil, je trpel in umrl za vse človeštvo in za vsakega posameznika; po Njem je osebam in razno- likim družbam prišla vsa milost. Pred Kristusovim prihodom je judovski narod imel posredovanje postave, pogani pa posredovanje vesti in verovanja. Po Kristusovem prihodu je Cerkev odprta vsem, vendar večini človeštva pripadnost Cerkvi ni bila formalno in sorazmerno ponudena. Zato so nekristjani na videz v istem položaju, kot so bili pogani stare dobe. Vendar kaže globlji pogled, da jih po Kristusovem prihodu veže z Njim troje vezi: učlovečenje, ki je ustva- rilo sorodstvo po mesu med človeštvom in božjim Sinom; odrešenje, ki je vse človeštvo po pravu zveličalo; moč odrešeniške milosti, ki deluje na človeštvo in posameznike in jih usmerja k pravi veri.

Naše sodelovanje je za zveličanje potrebno

Prav zato, da bi to usmerjanje v resnici dovedlo v pravo vero z vsemi posledicami, ki iz tega izvirajo, je potrebno sodelovanje kristjanov. Bog hoče zveličanje vseh ljudi; hoče pa tudi, da vsi ljudje sodelujejo osebno in med- sebojno pri svojem zveličanju — po svojih zmožnostih in možnostih. Lahko je umeti, da hoče to božja volja predvsem in na prav poseben način od kristjanov.

Milosti, potrebne za zveličanje

Tu se ponuja novo vprašanje: Ali prinaša misijonstvo nekristjanom živ- ljenje ali jim ga le pomnožuje? Vemo, da vsakdo prejme zadosti milosti za

zveličanje. A kdaj, kako in koliko? Ko postane sposoben za rabo razuma? V smrtni uri? V najvažnejših trenutkih življenja? Sodeč po videzu — saj samo Bog pozna notranjost —, so sadovi svetosti le na redko posejani med nekristjani. Če jih tudi med številnimi kristjani ni opaziti, tedaj vsaj vemo, da je krivda predvsem v njih samih, ko zavestno zavračajo milosti, ki jih prejemaajo.

Prispodobе

Skušajmo si s prispodobо pojasniti našete težave. Predstavimo si, da je v neki deželi celotno prebivalstvo okuženo z rakom, ne da bi se tega zavedalo; mi pa da smo s posebnim serumom obvarovani te nesreče in imuni pred njo. Kaj je reči o tistih naših ljudeh, ki bi takole modrovali: "Saj ni taka reč! Ti bolniki vendar še žive; razen tega se boleznι niti ne zavedajo. Sicer pa moramo tako vsi umreti, kaj bi se torej vznemirjali?" — in ne bi hoteli poslati ne zdravnikov ne zdravil, da bi bolnike rešili? Sodobno prizadevanje za to, da se odpravi ali vsaj omili lakota v gospodarsko slabo razvitih deželah — pa naj se trpeči svojega položaja zavedajo ali ne —, je gotovo vsega priznanja vredno, in le skrajni sebičneži ali brezvestni špekulanti so zmožni to akcijo obsoditi. Lakota, ki jo povzroča pomanjkanje nadnaravne hrane, je mnogo strašnejša kot telesna lakota, in njene posledice so mnogo bolj usodne. Najmanj, kar se dá sklepati, je to, da so nekristjani v nevarnosti, da zgube večno življenje, če jim ne prinesemo vere.

Kako je z našo ljubeznijo?

Je zvrčati krivdo za to na krivičnost neskončno Pravičnega in na trdosrčnost božje ljubezni? Obtožiti moramo samo svojo krivičnost in trdosrčnost.

Bog, ki preiskuje ledvice in srca, bo znal biti pravičen in usmiljen z ljudmi blage volje; to je tudi sam povedal. Kako pa bo z nami: prejeli smo vero z neskončnimi zakladi milosti, a kje je naše usmiljenje, kje naša ljubezen?

Ako hranimo vero le zase — pa naj bo to hoté ali po nemarnosti —, jo zakopljemo kot tisti služabnik v evangeljski priliki, ki je zakopal svoj talent. Namesto da bi vero napravili plodonosno, jo napravimo jalovo in takó spravimo v nevarnost tudi lastno zveličanje, saj se hudo pregrešimo nad največjo zapovedjo, ki nam veleva ljubiti vse ljudi, celo sovražnike.

V civiliziranih državah obsoja zakon tiste ljudi, ki zaradi strahu, sebičnosti ali brezbriznosti nočejo priskočiti na pomoč človeku v nevarnosti ali žrtvi nezgode; to zahteva že solidarnost med ljudmi. Ali naj pričakujemo kaj drugega kot obsodbo, če vedé ne storimo, kar bi mogli, da rešimo bližnjega duhovne smrti? Naša brezbriznost — kako strupena je ta beseda za krščansko srce! — se more skrivati za dva izgovora: za nevednost, v kateri bi mogli biti glede potreb bližnjega, ali za nemoč, zaradi katere bi se nam zdelo, da ne moremo v ničemer pomagati. Toda oba izgovora sta prazna: nevednost se je v preteklosti dala razložiti, danes se ne dá; nemoč pa je utvara, zakaj že preprost premislek nam v luči vere odkrije sto načinov, s katerimi moremo nekristjanom pomagati k zveličanju.

Ljubezen se daje . . .

V resnici je za nedelavnost odgovorna naša pomanjkljiva ljubezen. Zakaj prava ljubezen se hoče razliti (pa ne zavoljo kakšne zapovedi — dasi na tem področju tudi zapovedi ne manjkajo, tako da ni prav nobenega opravičila za naše opustitve —, niti zavoljo kakšnega zdrazastega usmiljenja, ki bi bolj služilo zadovoljstvu nad samim seboj in napuhu), zato ker je to v njeni naravi: bistvo prave ljubezni je, da se daje, in postava življenja — zlasti krščanskega —, da se podeljuje. Zato je sv. Pavel moral zaklicati: "Kristusova ljubezen nas priganja . . . Gorjé mi, če ne oznanjam blagovesti!"

. . . in si prizadeva za širjenje Cerkve

Ta ljubezen mora težiti k razširjanju Cerkve, k temu, da pride do njene vidne, hierarhične ustanove, ki mora imeti možnosti in sredstva za stalno podeljevanje zakramentov in za oznanjanje zveličanja.

Taka zasaditev Cerkve, po kateri se posamezne cerkvene občine zbirajo okoli svojih škofov in so na ta način v edinosti s Kristusovim namestnikom, nudi nekristjanom, tako kot svojim udom, redne pripomočke za zveličanje. Brez krajevne Cerkve so normalna sredstva za zveličanje le slučajnostna.

Korejski in japonski primer

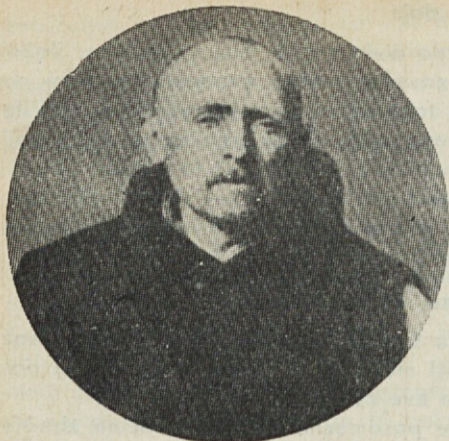
Kaj pomeni redna cerkvena ustanova, nam kažeta korejski in japonski zgled. Na Koreji je bilo v začetku močno gibanje k spreobrnitvam; vodili so ga laiki, ni pa bilo cerkvene hierarhije. Zato so se verniki odločili, da si sami izbere duhovnike. Lahko si je predstavljati, kam bi to vodilo, če ne bi prihod pravih duhovnikov in škofov uredil položaja. Na Japonskem je bilo drugače. Tu so misijonarji ustanovili goreče občine. Po preganjanju so duhovniki izgubili, verniki pa, ki so ušli smrti, so versko živeli naskrivaj in posredovali otrokom vero. Ko so te skupine čez 100 let prišle v stik s Cerkvijo, se je izkazalo, da se je v nekaterih ohranila prava vera in veljaven krst, v drugih je ostal le skupek naukov in postopkov, ki se jim je smisel izgubil; ponekod je šlo le še za praznoverje. Večina teh starih kristjanov je vstopila v Cerkev, nemalo skupin pa je vstop odklonilo in žive kot nerazumljive sekte brez veljavnega krsta in v slepi poslušnosti praznim formulam.

Brez misijonov ni Cerkve, brez Cerkve ni zveličanja

Ne — brez usaditve krajevnih Cerkva niso zagotovljena redna sredstva za zveličanje. Cilj misijonov je prav ta, da se z zasajanjem krajevnih Cerkva širi Cerkev. Zato brez misijonov ni ne Cerkve ne zveličanja. Zato se dejavna ljubezen hrani v poslušnosti Kristusovemu naročilu: "Učite vse narode!"

Nauk papežev

Na vse te nauke so v našem stoletju papeži večkrat spominjali. Benedikt XV. in Pij XI. sta izvajala misijonsko dolžnost iz zapovedi ljubezni in iz Kristusovega naročila: "Pojdite in učite vse narode!" Pij XII. pa ji je dal za podlago naravo Cerkve same, ki je Skrivnostno Kristusovo Telo. Ker je Cerkev Skrivnostno Kristusovo Telo, je misijonska in mora biti misijonska v celoti.

ŽIVOTVORNOST NAČEL O. LEBBEJA

„On mora rasti, jaz pa se manjšati.“ Po tem geslu je živel o. Lebbe in to geslo je izročil Malim bratom svetega Janeza Krstnika, redu, ki ga je ustanovil na Kitajskem. Bratje so živeli strogo življenje v samostanu, od tod pa so hodili po deželi, da „širijo resnico in prenove kitajsko družbo“. Danes nadaljujejo s tem delom na Formozi in v Hong Kongu.

Malo je duhovnikov, ki so ustanovili kakšno redovno družbo; še manj jih je, ki bi ustanovili po dve ali tri; težko pa bi našli več kot dva ustanovitelja štirih redov. Eden teh je bil o. Lebbe.

Prva redovna skupnost na kitajskem severu

Februarja 1928 je ustanovil prvo kitajsko domačo redovno družino. Nastala je v škofiji Ankwo (Hopei na severnem Kitajskem) in je prejela ime „Malih bratov sv. Janeza Krstnika“.

O. Lebbe je, kot znano, deloval po načelu, da bo pridobil Kitajce samo tedaj, če bo sam postal Kitajec. Zato si je ne le pridobil kitajsko državljanstvo, ampak je tudi štirideset let govoril in se obnašal kot Kitajec. Od otroških let je posebno častil sv. Benedikta in občudoval ogromno kulturno in civilizatorno delo benediktincev. Zato je hotel novo družbo prepojit s tem duhom in je izbral sv. Benedikta za njenega zaščitnika.

Ti dve načeli — popolna prilagoditev Kitajski in sprejetje Benediktovega duha — sta torej postali temelj nove družbe. Odtod tudi vodilo: „Doma redovniki, zunaj apostoli.“ Njegovi menihi so živeli v molitvi, molku, uboštvu, odpovedi. Prvi samostan — iz sive opeke in z ravno streho — je bil podoben kmečki kitajski hiši. Zgradili so ga po večini bratje sami s pomočjo nekaterih dobrotnikov iz Pekinga. Oblačili so se v grobo, sivo domače platno in nosili dolg, črn škapulir.

Duhovno oblikovanje „malih bratov“ je izhajalo iz besed sv. Janeza Krstnika: „On mora rasti, jaz pa se manjšati“ Pripravljati pota Gospodu. Zaradi tega je bilo v njihovem samostanu („Samostan osmerih blagrov“ so ga imenovali) dovoljeno bivati samo ubožtvu, ponižnosti in veselju; predstojnik pa je bil „oče služabnik“.

Tudi v hrani so cistercijsko tradicijo priljučili kitajskim razmeram: uživali so koruzo s tlačanim fižolom in nasoljeno repo. Spali so na deskah, za zglavje jim je bila opeka. Vstajali so ob pol petih, se po celem telesu umili z mrzlo vodo in posvetili nekaj minut kitajski telovadbi na prostem. Delo so prekinjali sedemkrat na dan, da so, zbrani v kapeli, v kitajščini zapeli mali oficij blažene Device.

Pravila o. Lebbeja so se v nekaterih točkah razlikovala od cistercijskih. Dvakrat na dan so pretrgali molk; v teh domovih se je krepila družinska povezanost med redovniki — vse naj bi preživljali vzajemno: veselje, žalost, napore. Pri izhodu iz kapele je oče služabnik vzkliknil: „Glej, bratje, ki skupaj žive,“ in ostali so odgovorili: „To je velika radost!“ Tako so se začeli prijetni in skupni odmori, imenovani Yen Kan Siang (to je: vsakdo glasno pove svojo misel). Pripovedovali so si, kako so prebili dan; kakšne misli so jim vzele ob molitvi ali delu: kakšne izkušnje so doživeli.

Obširno misijonsko področje

Po benediktinski zamisli, da mora samostan sam pridelati, kar potrebuje, so se bratje naučili različnih obrti — mizarstva, tkalstva, krojaštva, tiskarstva, čevljarstva, poljedelstva itd. Njihov genialni ustanovitelj jim je pogosto navajal vodilo sv. Pavla: „Kdor noče delati, naj tudi ne je.“

Po več letih priprave so mali bratje v skupinah odhajali med ljudi, da pomagajo misijonarjem pri apostolskem delu. Dejavnosti različnih vrst so se kar ponujale: šole, kateheza, dispanzerji, bolnišnice, izdajanje tiska, pomoč jetnikom.

Vsako leto so se bratje za dva meseca vrnili v samostan, da so se duhovno obnovili v molitvi in tišini. Nad samostanskimi vrati jih je sprejela beseda „Čen“, ki pomeni iskrenost, resnico.

Kot je bilo pri prvih benediktincih v navadi, je nekaj bratov prejelo mašnikško posvečenje. Prvotno je bil edini namen reda posvetitev njegovih članov. V to svrhu je o. Lebbe predložil tri načela, posneta iz sv. pisma, predvsem iz sv. Pavla: popolno odpoved, resnično ljubezen in stalno veselje. Kasneje se je pridružil drug namen: pomoč duhovnikom pri širjenju resnice. Končno so si vzdeli še tretji namen: socialna prenovitev Kitajske. Mali bratje so pridigovali evangelij, vzgajali otroke in navajali prebivalstvo k modernim načinom skupnega poljedelstva, k higieni, skratka: k vsemu, kar ljudem pripomore k napredku. Razume se, da so bili mali bratje duša krščanskih občin, da so vodili bogoslužne molitve, da so organizirali nedeljske sestanke, da so ustanavljali Katoliško akcijo. Glavna metoda za širjenje resnice pa je bilo njihovo samozatajevanje in neutrudna ljubezen.

Mnoge poklicev — Mnoge mučencev

Vzbudili so mnoge poklice. Navzlic temu, da disciplina ni nikoli opešala in da marsikateri novinci niso vzdržali, si je vendar konec l. 1930 45 novincev nadelo redovna oblačila, deset pa se jih je na to pripravljalo. Tako

so bili vsi prostori napolnjeni. Med letoma 1927 in 1937 je prišlo nad tisoč prošenj za sprejem; največ so jih sprejeli prav l. 1937: 140 bratov. Osem od teh so kmalu pobili Japonci. L. 1940 — leto Lebbejeve smrti — so komunisti žive sežgali 12 bratov.

Denarja niso imeli prav nobenega, tako da je pravo čudo, kako so pokrili potrebe. O. Lebbe je trkal pri znancih v Evropi in na Kitajskem; za gospodarja pa je določil brata, ki je razdeljeval stvari, ne da bi sploh pomislili, da ga kdo hoče prevariti. Prav zaradi te preproščine mu je dal to službo; imenoval ga je „Mali brat uboštvá“.

Vabila na vse strani

Sloves malih bratov se je naglo širil. Klicali so jih na vse strani in škofje so jih vabili, naj se naselijo na njihovem področju. Res so postavili temelje v kraju Puših (prov. Šansi) v ozki dolini. Drug samostan je bil ustanovljen v kraju Čavce (v isti provinci), 600 milj na zahod od Ankvo, v predelu, ki je bil eden najbolj zaostalih v gorati kitajski notranjosti. Neki pekinški prijatelj o. Lebbeja jim je podaril 6 milj iz Pekinga zemljišče, kjer so pridelovali najbolj potrebnih stvari. Blizu Pekinga so jim kristjani dali na razpolago cel hrib (poznejša „Gora blagrov“). Pozvali so jih tudi v Mongolijo, da spravijo v tek zavetišče za slepce. Kmalu je vsa severna Kitajska začutila blagodejne vplive njihovega delovanja; iz meniškega reda je nastajalo prenovitveno gibanje.

Medvojna junaštva

Mali bratje so živeli iz dejavne ljubezni svojega božjega vzornika, kot ga opiše sv. Matej: „Smilili so se mu in je ozdravil njihove bolezni.“ Med drugo svetovno vojno so iz teh besed nastajala junaška dejanja, ko so bratje služili kot sanitejci. Ranjence so tolažili, jim izkazovali neštete majhne usluge, ki v takem položaju toliko pomenijo, jim prinašali cigarete. Vlivali so v njihove duše duhovne energije, ki so jih s kontemplativnim življenjem nakopičili v sebi.

Delo v Hong Kongu in na Formozi

Tako kot drugi redovi so morali tudi Mali bratje znova začeti, potem ko so komunisti zasedli celo Kitajsko. Trinajst jih je prebežalo v Hong Kong. Prezveli so vzgojno in misijonsko delo med begunsko množico v svetovno znanem Rennie's Mill Refugee Camp, Junk Bay (Hong Kong).

Na Formozi so ustanovili župnijo v taipejski nadškofiji. Njihova krščanska občina šteje nad 500 odraslih. Redno izdajajo dve reviji: tednik „Krščansko življenje“ in „Sodobne misli“ (4 številke na leto). Le-ta je edina znanstvena revija na Formozi, ki obravnava filozofske in teološke predmete.

L. 1957 so dobili dovoljenje, da odpro noviciat v Taičungu.

Danes šteje red na Formozi 5 duhovnikov, 13 bratov, 4 novice in 8 postulantov in aspirantov; dva od teh sta srednješolska profesorja, eden vseučiliški. Trije bratje vodijo Dispanzer Vincencija Lebbeja, ki poskrbi dnevno za ok. 300 revnih bolnikov.

Za bambusovo zaveso sta iz tega reda še 2 duhovnika in več kot 50 bratov. Precej od teh je po ječah, nekatere pa so komunisti pobili.

(Po članku „Father Lebbe's principles live on!“, ki ga je napisal preč. g. Aleksander Ts'ao, C.S.J.B. v reviji Worldmission, št. 3 l. 1962, str. 109-114).

Uršulinski zavod „Mater Dei“ v Bangkoku, kjer deluje m. Frančiška Novak O.S.U. — Duhovnik nese po sveti maši iz dvorane v kapelo Najsvetejše. — Spodaj: V istem zavodu pri javnem nastopu.

ANTISEMITIZEM

Prof. Alojzij Geržinič, Buenos Aires.

Judje ali Židje je ime, ki se je po babilonski sužnosti (torej po l. 538 pred. Kr.) začelo pridevati narodu Izraelcev ali Hebrejcev. Njihov jezik — spada v semitsko skupino — je bil prvotno hebrejski, od 6. stol. pr. Kr. aramejski. Hebrejski jezik je ostal liturgični jezik in je v moderni judovski državi (od 1948) eden od treh uradnih jezikov.

Danes je Judov nad 12 milijonov: v Evropi 4,5 milijonov, v Združenih državah 5 milijonov, v lastni državi v Palestini pa ok. 2 milijona; ostanek drugod.

Poznamo čudovito usodo izvoljenega ljudstva v Stari zavezi, njegove očake, vodnike in preroke. Velik del sv. pisma starega zakona je bil napisan v hebrejščini, ki je torej jezik najznamenitejše knjige v svetovni literaturi, jezik, v katerem se je razodela božja Beseda.

Judje so se izkazali z mnogimi talenti, posebno v prostih poklicih (zdravniki, upravniki, juristi, filozofi, finančniki); v umetnosti so predvsem izvajalci. Nekaj izrednega je njihova trdoživost in — zlasti v časih stiske — solidarnost.

JUDOVSKO VERSTVO

Temelj judovskega verstva je *biblija*, ki jo sestavlja 24 knjig (dobra polovica) krščanske stare zaveze. Postavo (Thora) vsebuje petero Mojze-sovih knjig („pentatevh“).

Isto vrednost kot pisanim virom pripisujejo ustni tradiciji. To so v prvih dveh stoletjih po Kr. zabeležili „ponavljalci“ (tannaim). Uredil in zbral je te razlage in razširitve biblije patriarh Juda Sveti (ok. l. 200); ta zbirka se imenuje Mišnah (pouk). Mišnah je bila spet deležna komentarjev in dopolnil, ki so jih prispevali predvsem rabini jeruzalemske in babilonske šole (amoraim). Njihovo delo je bilo zbrano v zbirki Gemara (izročilo). Iz obeh del — Mišnah in Gemara — je prišlo do obeh Talmudov (talmud = študij), jeruzalemskega in babilonskega. *Talmud* (zlasti babilonski) so študirali in razlagali po srednjeveških rabinskih šolah v Španiji, Franciji, Nemčiji. Ureja versko in pravno življenje judovskih občin. — Od 12. stol. se je za ozek krog posvečenih začel v Kabbali (= izročilo) zbirati mistični nauk. Na versko življenje ljudstva je dobil vpliv od 17. stol. dalje.

Glavna načela judovskega verstva, posneta iz Biblije in Talmuda, so: *ljubezen do Boga iz bližnjega, posvečevanje življenja, pričakovanje Mesija*. Verski, obredni, moralni in pravni predpisi v Talmudu pa so bili preštevilni (613), da bi se verniki mogli znajti. Vendar so pismouki šele v stiku z arabsko filozofijo prišli na misel, da izluščijo poglobljena navodila. Najbolj se je uveljavila zbirka temeljnih resnic, ki jo je sestavil veliki filozof iz Córdoba *Mojzes Maimónides* (1135-1204). Postavil je 13 osnovnih členov; od teh jih 5 govori o Bogu, 4 o razodetju in 4 o človekovem končnem namenu in usodi. Po tem povzetku so *temeljne resnice judovskega verstva* tele: 1.) Bog je ustvaril vsa bitja in jih vlada. 2.) Bog je eden. 3.) Nima telesa. 4.) Je večen. 5.) Njega edinega moramo častiti. 6.) Vse besede prerokov

so resnične. 7.) Mojzes je največji med preroki. 8.) Vsa postava je tista, ki je bila dana Mojzesu. 9.) Te postave ni dovoljeno spreminjati ali jo nadomestiti z drugo. 10.) Bog pozna vse misli in vsa dejanja ljudi. 11.) Te, ki izpolnjujejo zapovedi, nagradi, prestopnike pa kaznuje. 12.) Poslal bo Mesijo. 13.) Oživil bo mrtve.

Osrednja verska ustanova je bil že za Kristusovega časa sinedrij. Načeloval mu je veliki duhovnik, pozneje patriarh. Po razpršitvi Judov je vrhovno avtoriteto imel vodja babilonske šole; pripadal mu je naziv geonim (prevzvišeni). Od 11. stoletja je ostal predstavnik judovske enotnosti samo Talmud. Vsaka judovska občina voli svojega verskega voditelja; to je rabin. Po razrušenju jeruzalemskega templja in prenehanju žrtvenih daritev ima duhovnik (kohen) le častne privilegije; ni več razlike med duhovnikom in laikom. Rabin je učenik, pridigar, vzgojitelj; vodi poročne obrede in razporoke in skupaj s pevcem (oficiantom) opravlja bogoslužje v sinagogi. Obred sestavljajo: branje bibličnih tekstov, recitacija ali petje himen in molitev. Na dan se opravljajo po 3 oficiji. Zjutraj in zvečer recitirajo verniki 3 odstavke iz Pentatevha. Je to izpoved vere: „Čuj, Izrael, Gospod je naš Bog, Gospod je eden.“ (itd.; Deut. VI, 4).

Bolj slovesni so obredi za praznike. Sem spadajo že sobote (sabbat — od petka večer do sobotnega večera), ki obujajo spomin na stvarjenje in na osvoboditev iz Egipta. V soboto ni dovoljeno nobeno delo. Glavni prazniki pa so najprej trije stari prazniki iz popotovanja: Pesah (Paskva), Šabuoth (Binkošti), Sukkoth (šotori ali tabernakeljski praznik). Pesah traja 8 dni in slavi izhod iz Egipta. Šabuoth (2 dni) se spominja razglasitve dekaloga. Sukkoth (9 dni) je postavljen v spomin bivanja v puščavi. Spokorna praznika sta Jom - Kippur ali Kippur (dan odpuščanja), ki traja 1 dan s strogim postom, in Roš ha-Šana, ki traja dva dni in se naznanja s trobljenjem na rog. Manjša praznika sta hanukka (8 dni, v spomin obnovitve templja po zmagi Juda Makabejca: na zunaj se proslavlja z razsvetlavo) in purim (1 dan, v spomin rešitve Judov iz perzijskega robstva [Ester]). Na ta dva manjša praznika ni brezdolje obvezno. Pri daljših praznikih je nekaj dni le na pol brezdelnih.

Med obredi, ki spremljajo judovskega vernika skozi življenje, je omeniti obrezovanje (8 dni starih dečkov), praznovanje verske polnoletnosti (13 let stari dečki), versko poroko in mrtvaške obrede.

PREGANJANJE JUDOV — PRASTAR POJAV

Zgodovina tega izrednega naroda je zgodovina preganjanja. To traja od babilonske sužnosti do danes. Judovske ločine so bile včasih deležne posebnih privilegijev in ti so še povečali napetost med njimi in ljudstvom, sredi katerega so živeli. Nemški zgodovinar Mommsen piše o Judih v vzhodnem delu rimskega imperija: „Sožitje Judov in drugih ljudstev se je izkazalo kot nekaj neizbežnega, obenem pa neznosnega v tistih okoliščinah. Nasprotja v veri, pravu, običajih itd. se s časom niso omilila, temveč so stalno naraščala: oholost na obeh straneh in medsebojna mržnja sta vodili pri teh in onih v moralno uničujoče posledice.“ Ena teh so bili poboji Judov.

V SREDNJEM VEKU

Sovraštvo do Judov („antisemitizem“) se z nastopom krščanstva ni ohladilo. Rajši nasprotno: krščanstvo kot zgodovinski pojav je antisemitizem

ojačilo in vzdrževalo. Zlasti srednji vek je poudarjal judovski *bogomor*: da je judovski narod kriv umora Jezusa Kristusa. Ta neprestano ponavljani očitek je v kristjanih razpihaval prezir, pa tudi sovražstvo do Judov.

LEGENDA O VEČNEM ŽIDU

Značilna za to razpoloženje je bila legenda o Večnem Židu — simbolu judovskega ljudstva po Kristusovi smrti. Zdi se, da je legenda nastala v 4. stoletju v Carigradu, ko so tam odkrili pravi križ. V zahodni obliki legende je Večnemu Židu ime Ahasver in naj bi bil za Kristusovih časov čevljar v Jeruzalemu. Zaradi trdosrčnosti naj bi ga bil Jezus obsodil na blodenje po svetu do sodnega dne. Neki pisec 17. stoletja pravi: „Nikdar ga ni nihče videl smejati se. Mnogo zanesljivih oseb ga je videlo na Angleškem, Francoskem, Nemškem, Ogrskem, v Perziji, na Švedskem, Danskem, Škotskem in drugih pokrajinah, kakor tudi v Rostocku, Weimarju, Danzigu in Königsbergu. L. 1575 sta ga dva holsteinska poslanika videla v Madridu, 1599 je bil na Dunaju, 1601 v Lübecku. 1616 so ga opazili na Lionskem v Krakovu in v Moskvi. Mnogo ljudi, ki so ga poznali, je z njim tudi govorilo.“ Iz takih poročil je videti, kako globoko je bila vera v to legendo zakoreninjena. Njegovi sledovi so najti tudi v ljudski in visoki umetnosti. Dala je Schubertu motiv za liričen odlomek. Edgard Quinet je napisal pripovedno delo „Ahasver“, Eugène Sue pa protijezuitskega „Blodečega Žida“ (1845); v pesmi ga je m. dr. upodobil Béranger, pri nas Anton Aškerc. Goethe se je bavil z načrtom, da napiše epopejo; sam pripoveduje: „Hotel sem se legende poslužiti, da bi tako dobil vodilno nit v prikazu vere in revolucij v Cerkvi.“ Izvedel pa je podobno zamisel dr. Jože Debevec; v „Katoliškem obzorniku“ I (1897) je priobčil „žalostno igro“ v petih dejanjih „Liberalizem ali Večni Žid“. Tu prikazuje, kako je Večni Žid-Satan navdihovalec vseh protikatoliških struj v zgodovini.

RAZVOJ KRŠČANSKEGA PREGANJANJA JUDOV

Krščanski odpor proti Judom je že zgodaj dobil tudi *pravne podlage*. Teodozijevi odloki (4. stol.) in Justinianov Zakonik (6. stol.) so ustvarili med kristjani in Judi tako razmerje, da je iz tega moralo nastati medsebojno nezaupanje in da so bili spopadi neizbežni. Predvsem je zakonodaja ukazala strogo družabno ločitev. Družabni stiki med kristjani in Judi so bili prepovedani; niti to, da bi skupaj sedeli za isto mizo, ni bilo dovoljeno. Judom je bila pot v javne službe zaprta in niso imeli pravice do posesti nepremičnin. Poznejše zakonodaje krščanskih držav so se držale istih načel. V podobnem duhu so bile izdane tudi določbe cerkvenih pokrajinskih zborov. Tako že španski cerkveni zbor v Elviri. Zbor v Toledu je dodal prepoved sobotnega praznovanja; tudi je bilo prepovedano imeti določena jedila za nečista. Podobno so odrejali francoski pokrajinski zbori (Avignon, Albi, Reims, Meaux itd.). Pozneje so Jude izključevali iz prostih poklicev, dasi so se prav v njih odlikovali.

Celo nekateri vesoljni cerkveni zbori (3. in 4. v Lateranu) so uzakonili to vrsto ukrepov. Med izdanimi odloki je tudi tisti, ki velewa, da se Judje pokrivajo z rumeno čepico, ali pa oni, ki je Judom zabranil, da bi v velikem tednu hodili po javnih ulicah. Še dalje so šli nekateri papeži. Silili so Jude h krščanskim pridigam; da so prisostvovali požigu Talmuda; da so imeli

med velikonočnimi obredi odprta vrata svojih hiš; predpisovali so jim poročne obrede in obrezovanje. Pavel IV. je prvi ukazal, da se Judje v Rimu zgrade v posebnem ghetu.

Preganjalska strast je posebno vzplamtela za križarskih vojsk. L. 1096 so krščanske množice v dveh mescih pomorile 12.000 Judov po mestih ob Renu. Podobno se je srd množic obrnil proti Judom, kadar je razsajala „črna smrt“ — kuga. Njeni povzročitelji naj bi bili pripadniki tega naroda. Pred kratkim je Pavel Demann, znani pospeševalec judovsko-krščanskega zблиžanja, zapisal: „Križarske vojske začenjajo najbolj žalostna stoletja judovske zgodovine. Ti veki pobojev, ropov, žalitev in ponižanj, životarjenja in pregonov zapuščajo globoko sled v judovski tradiciji, duhovnosti in občutljivosti.“

V literaturi je nastala tipična podoba Juda-oderuha, cinika, mrzlega računarja, potuhnjenega, maščevalnega, brezsrčnega spletkarja. Prim. Shakespearjevega Shylocka v Beneškem trgovcu ali Žida pri naših avtorjih Veronike Deseniške (n. pr. Župančičevega Bonaventuro).

Protestantizem, ki se je v mnogočem zoperstavil srednjeveški miselnosti, je sprejel ostro antisemitsko stališče. Primerjaj naslednje znano Lutrovo mesto: „Požgite njihove hiše, preprečite s kaznijo sekanja udov in z usmrtitvijo pouk rabinov. Uničite vse njihove molilne knjige in Talmud, v katerem so zgolj brezboštvo, laž in bogokletje.“

POSEBNE OBDOLŽITVE

Ni čudno, da je stoletja podpihovana mržnja do Judov pognala obilne plodove. Za vsakim bolj skrivnostnim zločinom so v srednjem veku videli judovske roke. Tako so nastale obtožbe, da Judje na veliki petek *križajo krščanske otroke*. Ne dá se zanikati, da so posamezniki zagrešili take in podobne zločine, nikakor pa ne, da bi iz posameznih primerov napravili navado. Revija „Cristo al mundo“ je prinesla Dedebanov članek, v katerem je dognano, da so papeži Inocencij IV., Gregorij X., Pavel IV. in Klement XIV., potem ko so zadevo temeljito preiskali, ostro protestirali proti obtožbi, da Judje za veliko noč uganjajo te umore.

Podobno vrednost imajo novejšje trditve o posebnih „*protokolih*“, v katerih naj bi Judje imeli natančen načrt, kako z vsemi sredstvi slediti svoj namen, da si podvržejo človeštvo. So ljudje in gibanja, ki vse zlo na svetu pripisujejo judovskim tajnim spletkam; po mnenju katerih so Judje pravi voditelji masonstva in komunizma, načrtni razširjevalci nemorale, spodkopovalci ljudskega nramnega in biološkega zdravja, zastrupljevalci javnega mnenja po časopisih in popačeni kulturi, uničevalci državnih financ itd. Tudi ta legenda (v kateri gre spet za neopravičeno posploševanje posameznih primerov in za nasedanje antisemitskim falzifikatom) je v zadnjih desetletjih pripomogla k sovraštvu in preganjanju Judov — tudi med kristjani. Razmerje le-teh do Judov v dolgi zgodovini je torej na splošno kaj malo krščansko in marsikateri pojav pri Judih je lahko razložiti kot reakcijo na ravnanje „krščanske“ družbe. Nekdanji veliki rabin *Zolli*, ki je sprejel katoliško vero in si je iz spoštovanja do Pija XII. pri krstu izbral ime Evgen, je po temeljitem preučevanju medsebojnih odnosov prišel do grenkega zaključka: „V glavi mnogih Judov se je sama po sebi oblikovala asociacija teh dveh pojmov: *preganjanje in krščanstvo*.“

(Sledi)

naši misijonarji pišejo...

JAPONSKA

S. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijan-ka nas je spet veselo presenetila z dragoceno pošiljko prav lepih predmetov za našo bodočo misijonsko veletombo: slike na svili, svileni robci in druge stvari, ki tako bogaté to našo vsakoletno prireditve v pomoč slovenskim misijonarjem in misijonarkam. Poroča tudi, da ji misijonskega dela nikdar ne manjka; med drugim zdaj poučuje 120 deklic v krščanskem nauku, zelo jo vesele tudi obiski bolnikov v bolnišnici, kamor gre pogosto po šoli, kjer se ji velikokrat ponudi prilika za krst odraslih umirajočih, o čemer nam bo v bodoče še kaj več poročala. Žal, manjka misijonskih moči, tako duhovnikov kot misijonark. Od misijonskega krožka v USA, ki ga duhovno vodi č. g. Wolbang, je prejela krasen kelih za njih postojanko. Prosi pa za nemško-slovenski slovar in slovnico, če bi ji ga kdo mogel darovati, kajti rada bi se obnovila v nemščini, ki jo je precej pozabila, pa bi ji tu in tam v misijonu prav prišla.

MAKAO

Iz te portugalske kolonije na jugu Kitajske nam je koncem marca pisal salezijanski misijonar STANKO PAVLIN SDB:

„Že dolgo Vam nisem pisal, a temu ni kriva morda lenoba, ampak moja prevelika zaposlenost. Za veliko noč bo prejelo okrog 70 naših gojencev sveti krst in z njimi tudi šest profesorjev. Molite, da bi bili vsi lepo pripravljeni in da bi postali res dobri kristjani!

Ob koncu maja pa po veliki dobroti predstojnikov odpotujem v Evropo, obiskat mamo in sorodnike v domovini, po dolgih letih bivanja v misijonih. Sporočite to vsem znanim, da se vesele z menoj!“

VIETNAM

Salezijanski misijonar g. ANDREJ MAJCEN SDB je v začetku februarja pisal lepo pismo č. g. Wolbangu CM, sredi maja pa uredniku našega lista. Iz obeh pisem povzemamo za naše bralce sledeče zanimivosti:

„Prav na vigilijo praznika sv. Janeza Boska je prišel od Vašega misijonskega krožka velik paket, v katerem je bil lep kelih, dobro ohranjen misal in drugi za črno mašo, poleg tega pa še roket, cingulum, rožni venci, tople zimske kape in marsikaj drugega. Za vse to se Vam, č. g. Wolbang, in Vašim misijonskim delavcem v zavodu prav lepo zahvaljujem!

Mi tu smo izgubili našega inšpektorja, ker je šel na odgovornejše mesto v USA. A novi predstojnik je tudi že prišel. V januarju smo imeli tri velike praznike: ustanovitev 'strategične vasi', 'Tet' ali vietnamsko novo leto in pa našega svetega ustanovitelja praznik.

Kaj je 'strategična vas'? To je na poseben način utrjena in zavarovana naselbina na deželi, da je rdeči ne morejo iznenada napasti. Dve vrsti zaostrenih kolov postavijo okrog in okrog vasi, da nihče ne more notri, če mu ne odpro. Okoli in okoli izkopljejo še jarek in nastavijo vse polno zaostrenih bambusovih klinov. Vaščani napravijo z vlado dogovor, da se bodo branili proti komunističnim napadom, vlada pa jim bo dobavljala orožje in strelivo; napeljejo v vas tudi telefon, da v primeru nevarnosti takoj lahko prihiti vojaštvo, če treba, tudi letalstvo na pomoč. Upajo, da bodo s tako utrditvijo vasi ne le samo zadržali, ampak celo onemogočili komuniste, ki živijo po gozdovih, iz katerih vdirajo v vasi, zahtevajoč od ljudi riž in drugo; če jim ljudje zlepa ne dajo, vzamejo s silo, požgo vas in

Andrej Majcen SDB se pozdravlja s poglavarjem rodu Keho ob ustanovitvi "strategične vasi".

pokoljejo prebivalce. — Na slovesnost otvoritve neke take 'strateške vasi' tu blizu so povabili tudi mene, poleg predsednika province. Ob tej priliki smo prebivalcem razdelil veliko riža, olja in soli. Ti rodovi tu so še zelo primitivni. Na sliki, ki jo prilagam, vidite poglavarja rodu 'Keho', ki se mi po francoskem običaju zahvaljuje; bil je svoj čas v francoski vojski navaden vojak, kar je pa že velika stopnja naprednosti med temi sinovi gozdov, ki povečini še hlače ne znajo nositi.

Drugi praznik je bil, kot rečeno, 'Tet', letoletno praznovanje. Pripravil sem malo loterijo za okoliščane, ki so iskreno hvaležni za vsako malenkost. Škoda, da do tedaj še ni dospel paket Vašega misijonskega krožka... Gospod župnik me je povabil na letoletni obed, ki je ponavadi 'slastna pasja pečenka'. Poučil me je, da ne smem reči 'cuckovo meso', ampak bolj po gosposko 'pešovo

meso' (po vietnamsko: ne *konco*, ampak *konkej*), češ tako se bolj imenitno sliši in se je z večjim apetitom. Potrudil sem se in se poslužil vseh petih ali šestih vrst tega pasjega mesa, a do apetita nisem in nisem mogel priti...

Za Don Boskov praznik je prišel pa sam škof k nam. Prvikrat smo imeli tu slovesno pontifikalno mašo. Škof je tudi pridigal. Najprej je voščil veselo 'mačkovo' leto. Dejal je: Mačka je malo, pa miši lovi. Tako morate biti tudi vi v novem letu skromni v jedi, pa se potruditi, da polovite veliko duš za Gospoda... — Prijazno so se vsi smehljali gospodu škofu, ki je tako pristno po vietnamsko voščil novo leto... Gospod škof je bil zelo vesel naših oratorijancev in je izrazil željo, da bi se duhovščina povsod bolj zanimala za mladino in nje pouk v krščanskem nauku. Mene pa je prosil, da bi ustanovil srednjo šolo, za kar nam pa naša rev-

ščina tu ne daje posebnega poguma, čeprav je res, da bi bila taka šola nad vse dobrodošla, kajti tu se je treba zelo zoperstavljati brezbožnemu komunizmu in njegovemu prodoru v miselnost ljudi; najboljše sredstvo proti temu so pa šole in velika poučenost vernikov.

Pred nekaj dnevi sem prejel krasno knjigo o Slomšku. Zelo sem je vesel in se zanjo dobrotnikom lepo zahvaljujem. Prejel sem tudi Vaše pismo, a Vam šele danes lahko nanj odgovarjam. Pripraviti je bilo treba našo postojanko za duhovne vaje. Bili sta dve skupini: prve duhovne vaje so se opravljale v francoščini, druge pa v vietnamščini. Celo mene so vpregli v govore. Prišel je tiste dni k nam tudi naš novi inšpektor na kanonično vizitacijo. Predstojniki bi radi tu pri nas ustanovili osrednjo teologijo za vse salezijance na Daljnem vzhodu (Japonska, Koreja, Kitajska, Hongkong, Filipini, Siam in Avstralija). Pošiljanje bogoslovcev na študij v Evropo je združeno z velikimi stroški. Tako se govori, da bi tak teološki zavod ustanovili 28 km od tu v Dalatu. Pred 14 dnevi sem bil v tistem kraju, kamor so me povabili na blagoslovitev nove kapele Katoliške univerze in pa na 25-letnico škofovskega posvečenja mons. Thuca, brata predsednika naše republike; ta škof je tudi rektor Katoliške univerze. Ob tej priliki je univerza podelila 70 doktoratov v filozofiji in pedagogiji. Ti mladi doktorji in doktorice, ki nikakor niso vsi katoličani, bodo ponesli katoliška načela po vsem Vietnamu. Povečini bodo postali ravnatelji srednjih šol. Tako bi naša osrednja teologija imela za soseda to katoliško univerzo, poleg tega pa še Pontificio Ateneo, ki je v rokah jezuitov, ki so povečini profesorji kitajske katoliške univerze, med njimi nekateri Kitajci.

Tako, vidite, tu v Vietnamu kar mirno naprej delamo. Prihodnje leto bomo salezijanci odprli, če Bog da, kar tri

nove zavode: sirotišnico v nekdanjem starodavnem vietnamskem prestolnem mestu Hue, šolo z angleškim učnim jezikom v Saigону in šolo za rokodelce z vietnamskim učnim jezikom v Kuangduku. Tudi sestre salezijanke so na god ustanoviteljice Marije Mazzarello odprle veliko hišo v Saigону. Škof me prosi, da bi tu v Tram-Hanhu odprl šolo za katehiste, poleg srednje šole. Potreb je veliko; načrtov ne manjka, misijonarjev pa zelo! A hvala Bogu, v tej deželi je za misijske poklice veliko lažje kot marsikje drugje. Te dni imamo tu na počitnicah 50 aspirantov-rokodelcev. Pretekli teden je prišlo v Gorap 150 mladih fantov, ki bi tudi radi postali aspiranti za sobrate laike. Sprejeli smo jih le 40. Ravnatelj našega aspirantata v Thuku jadikuje, ker ne more sprejeti več duhovniških kandidatov, zaradi pomanjkanja prostora in moči, ne vsled pomanjkanja poklicev.

Zelo sem hvaležen Bogu, da me je poslal v ta misijon v Vietnam, kjer je tako lepo delo. Seveda je rdeča nevarnost velika, posebno v južnem delu, kjer je že od nekdanjih časov veliko 'hmercev' (kambodžanov), ki so veliki nasprotniki Vietnamcev in budisti 'malega voza', kot pravijo, ter govore o miroljubnem sožitju s komunisti.

Upam, da ste prejeli moje dolgo pismo, katerega sem Vam pisal za 40-letnico Kat. misijonov. (Na žalost uredništvo tega pisma še ni prejelo. — Op. ur.). Moj misijonski poklic je dozoreval tista leta od početka Katoliških misijonov 1923 in naprej... ob branju tega misijonskega mesečnika. Koliko dobrega so Katoliški misijoni naredili v teh letih! Koliko poklicev vzbudili! Koliko so delali, da je Gospodov klic: Pojdite... dajte mi duš... zazvenel v mladih in starih srcih s pomočjo milosti božje. Nekateri smo šli na misijonsko polje, drugi ste v zaledju molili in sodelovali. Jaz sem Katoliškim misijonom iz srca hvaležen, dolgujem jim res neizmerno! Bog naj bi vse stoterno poplačal!"

Iz misijona misijonarke m. Frančiške Novak OSU v Bangkoku: Naše najmlajše članice Katoliške akcije za otroke, "Virakamuri", kot se po siamsko imenujejo; z njimi so članice Marijine legije, ki pomagajo pri njih vzgoji.

SIAM

M. KSAVERIJA PIRC OSU je v začetku maja pisala iz Chiengmaja uredništvu Katoliških misijonov. Najprej se zahvaljuje za pošiljanje listov in knjig. Potem pa nadaljuje:

„Kaj delamo v Chiengmaju? Kar najbolj se trudimo, da bi pridobili Gospodu kaj duš. Počasi, a vztrajno se množi število katoličanov. Za veliko noč sta bili krščeni v Bangkoku dve naši bivši učenci. Obe sta že samostojni in ni treba dovoljenja staršev. Takile krsti so najbolj varni, ker duše slede Kristusu s polnim spoznanjem. — Med našimi učiteljicami se je število katoličank zelo pomnožilo: 17 svetnih učiteljic in 12 redovnic, to je 29 napram 22 budistinjam. Učenk imamo nekaj nad 1100, a katoličank je le kakih 60. Natančnega števila ne vem, kajti novo šolsko leto začnemo ta mesec in statistika bo pokazala, kakšno je število katoličank v novem letu. Zdaj nam tečejo

zadnji dnevi počitnic, ki so bile izpolnjene z vsakovrstnim delom. Večina izmed nas je šla tudi v Bangkok za dober teden, da smo se udeležile kongresa za pospeševanje krščanskega nauka na podlagi svetega pisma. Kongres je vodil in veliko predaval p. Hofinger SJ. Moderna kateheza tudi v Aziji lepo napreduje. Dne 30. aprila smo imeli preobleko štirih siamskih uršulink, dve pa sta vstopili v postulat. Tudi tu je napredek. Tozadevne slike Vam pošiljam skupaj s člankom preko Rima.“

V Siamu deluje poleg m. Ksaverije Pirc še druga uršulinka, m. FRANČIŠKA NOVAK OSU, ki pa se trenutno mudi v Parizu na študijskem izpopolnjevanju. Od tam nam je pisala zanimivo pismo, iz katerega povzemamo sledeče:

„Že teden dni sem v Parizu. Se čudite? Na počitnicah? Ne, dasi v Thailandiji (Siamu) zdaj ravno doživljajo počitnice, ker v tem času vlada tamkaj

najhujša vročina. Naši m. provincialki se je ponudila prav lepa prilika, ko je kulturni odsek francoskega poslanstva v Bangkoku ponudil brezplačno vožnjo v Evropo z letalom 'Air France' tudi misijonarki našega reda, kakor na primer že preje jezuitskim misijonarjem. In m. provincialka je za to izbrala mene. Vzroki? Da se študijsko izpopolnim, zlasti v slikarstvu, pa tudi da si po 15 letih misijonskega življenja v Thailandiji nabere novih duhovnih in intelektualnih moči. Morala bi odpotovati že v začetku februarja, pa je šlo s papirji bolj počasi.

Zdaj pa naj napravim korak nazaj in naj Vam poročam kaj o našem misijonskem delovanju zadnjega časa.

Ob koncu avgusta sem šla za teden dni trimestralnih počitnic k morju, da sem tam mogla v miru popravljati stotine šolskih nalog. Ko sem se vrnila v Bangkok, sem bila zadovoljna, da sem to veliko delo opravila, na drugi strani mi je bilo pa žal, da me tisti teden ni bilo doma, kajti povedali so mi, da me je v moji odsotnosti iskal rojak mons. dr. Maksimilijan Jezernik, podravnatelj Zavoda Propaganda Fide v Rimu. A čez pol leta, ko sem prišla jaz v Rim na svojem potovanju v Pariz, sva se dobila in se marsikaj pogovorila tako o njegovem misijonskem potovanju kakor o našem siamskem misijonu.

Ob priliki vesoljnega cerkvenega zбора smo se tudi me potrudile, da našim katoliškim in drugim učenkam, pa tudi njih staršem približamo katoliško Cerkev. Organizirale smo tozadevno razstavo v novem šolskem poslopju v dveh sobah: v eni smo predstavile Cerkev kot eno in katoliško, v drugi pa kot sveto in apostolsko. Na hodniku je bil nastavljen velik zemljevid sveta z razlago, ob njem pa lepo razsvetljen in po siamsko okrašen Marijin kip. Sredi prve sobe, kot središče vse edinosti Cerkve, je kraljeval Jezus s križa, nad njim simbol presvete Trojice, pod križem pa

oltar, povsem pripravljen za sv. mašo. Od simbola presvete Trojice nad križem so na vse strani izhajali žarki, znak edinosti in univerzalnosti. Na eni steni je bil ponazorjen Oče naš, najlepša in prva molitev edinosti in vesoljnosti; predstavile smo to molitev v najrazličnejših jezikih in ilustracijah. Na nasprotni steni je bila ponazorjena enotna naša vera: en sam Credo za ves svet, enotna naša ljubezen do Boga in do bližnjega, pa enotnost milosti v nadnaravnem življenju po zakramentih. V levem kotu ob oltarju smo v besedi in sliki ponazorile, kako vse življenje posameznikov in skupnosti, vse bridkosti in preizkušnje, v edinosti s Kristusom v sv. Cerkvi, v združenju z Njegovo žrtvijo, postane silno plodovito. V nasprotnem kotu pa je bilo prikazano tudi to, kako more naše veselje in radovanje samo v združenju z Zveličarjem privedi k večnemu razcvetu pri Očetu. — Na nasprotni steni je bil nameščen velik lesen zemljevid sveta z zastavami dežel in statističnimi tabelami. Zraven: slike in grbi Vatikana, bazilike sv. Petra, sv. očeta; na drugi strani: zemljevid Thailandije s sedmimi vikarijati in prefekturami, slike vseh naših škofov oziroma apostolskih vikarjev, od katerih sta dva Siamca. Na oknih so bili razstavljeni izdelki naših učenk: slike, risbe in naloge o katoliški Cerkvi. Druga soba je bila prav tako skrbno pripravljena: Cerkev je apostolska in apostoli so od Boga prejeli oblast, da gredo po vsem svetu, uče vse narode in jih krščujejo. In tudi svetost Cerkve je bila grafično lepo razložena, prav tako njena naloga, posvečevati.

Dne 31. oktobra smo imele prelepo slovesnost svetega krsta: pet deklic in dva dečka smo krstili. Naslednji dan, na praznik Vseh svetnikov, pa je 27 otrok prejelo prvo sveto obhajilo. Tudi Božič smo lepo obhajali in smo njegovo skrivnost celo podale na televiziji. Ob šestih zvečer, 24. decembra sta Jožef in Marija prinesla Jezusa v spremstvu

angelov in pastircev in črede ovčic v siamske, povečini budistične domove.

Končati moram za danes. Časa imam malo, ker mi slikarski tečaj vsega vzame. Od 13. do 30. maja grem v Montpellier na misijonsko razstavo in nato za nekaj dni v Anglijo. Na potu nazaj v Siam, sredi junija pa se upam srečati v Rimu s svojo okrog 80 let staro mamo, ki bi me pač rada še enkrat videla. Prosim, molite zame, da bi mogla čim boljše izkoristiti to lepo priliko študija v Evropi in da bi potem še bolj uspešno delovala za božje kraljestvo v Thailandiji!“

INDIJA

V začetku maja je pisala s. KONRADINA RESNIK iz družbe Dragocene Krvi; deluje pri Bombayu. Takole piše:

„Hvaležno sem prejela Vaše pismo in 77 dolarjev v njem. Naj Bog vsem stotero poplača! — Meni gre po navadi, vendar je to leto bilo veliko otrok bolnih na gripi, pa je bilo več dela. Zdaj imamo počitnice od 1. maja do 12. junija. Dela je vedno več. Že pripravljamo za svetovni evharistični kongres, ki bo v Bombayu prihodnje leto. Treba je pripraviti veliko cerkvenega perila in mašnih plaščev. Ob priliki kongresa bi radi poudarili in razširili indijsko krščansko umetnost. A največji umetniki tožijo, da je zelo težko porabiti v cerkveni umetnosti indijsko domačo umetnost, ker je vsa hindujsko versko pobarvana. Tudi veliki indijski katoliški slikar 'Angelo' trdi, da je nemogoče s pristno indijskimi motivi izraziti čiste krščanske ideje.“

S potovanja nazaj v Indijo, na ladji „Asia“, je pisala lepo karto iz Adena s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, ki je po 34 letih misijonskega delovanja obiskala Evropo in domovino. Pravi, da bo čez šest dni v Bombayu, od tam pa še pet dni z vlakom v Gauhati v Assamu, kjer upa doživeti Veliko noč. Vse prav lepo pozdravlja.

Slika tu in slika spodaj:

Dve slikariji bojdipurske pokrajine iz risarske mape o. Jožeta Cukale S. J., bojdipurskega župnika.

O. LOJZE DEMŠAR SJ, župnik v Khariju, piše svojemu prijatelju in dobrotniku č. g. Jožetu Ferkulju v USA ob koncu januarja:

„Na tej veliki misijonski fari, kjer imam samo katoličanov 1.900, sem se spet znašel sam, brez pomočnika. Kaplan, ki sem ga imel, je zbolel in je moral v domovino v Belgijo. Nekaj časa so mi pošiljali v pomoč tega ali onega,

O. Jože Cukale S. J. počiva na obrežju kanala; spodaj: njegova župna cerkev v Bojdipurju.

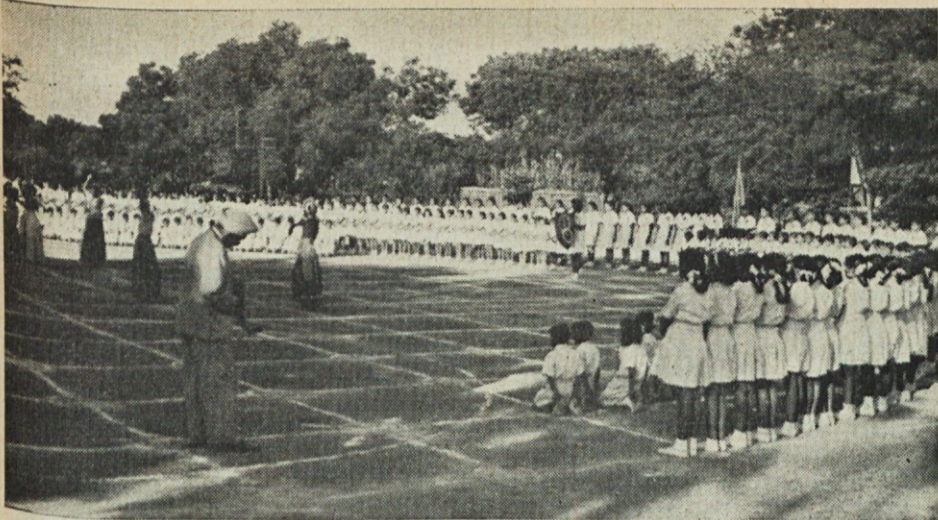
a zdaj so mi sporočili, da mi stalne moči ne morejo dodeliti in naj se torej lepo sprijaznim z mislijo, da bom ostal brez sodelavca. Zlasti nedelje so težke, ker bi moral imeti mašo kar v šestih vaseh, ki so zelo oddaljene druga od druge. — Zadnjič me je prosil o. Jože Cukale na sosednjem misijonu, da bi mu prišel razrešit neko zemljiško za-

devo. Ko sem prišel tja, skoraj nisem mogel verjeti svojim očem: Cela množica ljudi se je drenjala pred misijonsko hišo, v kateri je misijonar o. Jože 'ordiniral'. Začel je namreč z dispanzerjem, ki ga sam oskrbuje, in pokazalo se je, kako je bil potreben, kajti na stotine ljudi prihaja po najrazličnejšo zdravniško pomoč, misijonar pa 'samouk' v zdravništvu. Ko me je zagledal, mi je prožil roko v pozdrav in me prosil, naj ga malo počakam. In treba je bilo čakati dve uri, preden je vse odpravil. Popoldne je šel pa še na bolniške obiske težje bolnih, ki sami ne morejo v dispanzer. Dvakrat na teden je o. Cukale doktor, drugače pa duhovnik in poljedelec. Da, tudi to slednje, ker mora upravljati zemljo, ki jo je njegov prednik v pomoč misijonu obdeloval.

Za pretekli petek sem imel lep načrt iti v Morapaj, mojo nekdanjo faro, kjer sem preživel nekaj lepih let misijonskega življenja. Nadškof je prišel tja, bila je birma, sestre so delale obljube in še toliko stvari, ki bi jih rad uredil v razgovoru z nadškofom in sobrati. Pa zaslišim zjutraj po maši kašljanje pred cerkvenimi vrati: 'Oče, moj brat je hudo bolan, umira, sveto olje bo treba dati!' 'Pa od kod si, božji človek, od kod?' 'Iz Pončomkhonda, dve uri daleč po suhem polju.' Zbogom, Morapaj, zbogom, nadškof, zbogom, vesela družba! Treba je spraviti grešno dušo v nebo, to je prvo! Popil sem nekoliko čaja, vzel Zveličarja s seboj in jo mahal dve uri daleč čez polja. Bolnika sem našel še živega, ga lepo spovedal, mazilil, mu dal sveto popotnico, popoldne ob štirih sem bil pa nazaj. A bolnik je ozdravel."

Novi bojdipurski župnik o. JOŽE CUKALE SJ, naslednik o. Sedeja, se je tudi oglašil sredi meseca maja, zahvaljujoč se za pošiljko svetih maš. Zahvaljuje se pa tudi za knjige: Sodjeve „Duhovne vaje“ in Slomškov življenjepis, ker je bil obojega zelo vesel. Potem pa pravi:

Iz misijona Ihansi, kjer je delovala do nedavnega m. Zalaznik: Pri šolskem nastopu.

„Menda sem Ti že poročal, kako se dispanzer pod našo verando lepo razvija in kako nam Bog po njem daje priliko, da ljudi seznanjamo tudi s Kristusom in Cerkvijo. Upam, da dobimo kmalu še sestre, ki bodo v neprestanem stiku z ljudstvom, kar bo zelo pospešilo spreobrnjenja. Prebolel sem kolero, sončarico ter tudi — instalacijo. Po nalogu g. nadškofa je prišel neke nedelje o. Demšar iz Kharija in me instaliral za bodjipurskega župnika, med tem ko o. Sedej upa na kako lažje mesto. No, zdaj sem že spet zdrav in trdno na župnijskem stolčku...“

Iz misijona Ihansi, kjer pa je delovala le zelo malo časa, nam je poslala lepo poročilo o misijonskem položaju m. MIRIAM ZALAZNIK, ki je pa zdaj že spet na drugem kraju, v Kanpurju, tudi na severu Indije, kjer je ravnateljica srednje šole:

„Spet sem v Ihansiju. Nad trideset let je minulo, odkar sem bila tu, kjer sem preživela prvih 27 mesecev svojega življenja v Indiji in si nabirala prve

misijonske vtise in izkušnje. Seveda se je marsikaj spremenilo, in vendar...

Leta 1930 je mesto štelo kakih 80.000 prebivalcev, danes jih ima 200.000. To ni industrijsko mesto, ampak je važna železniška postaja in velika vojaška postojanka. To je bilo tako že tedaj, razlika pa je bila v tem, da so bili vojaki vsi Angleži, železničarji pa tudi Angleži ali pa Anglo-Indijci. Danes so vsi Indijci in naše šole so natrpene z indijskimi otroci. Angleži so pošiljali svoje otroke v gorske šole zaradi podnebja ali pa so jih pustili v Angliji. Takrat smo imele v St. Francis' Convent High School kakih 150 do 160 otrok, danes jih je nad 800 in bi jih bilo še več, če bi imeli denar za zidavo novih šolskih prostorov. Kot vidite, naš vpliv dosega vse bolj širne plasti nekrščanskih slojev. To seveda ne pomeni, da moremo govoriti o spreobrnjenjih in krstih. Današnje ozračje večkrat pretiranega nacionalizma — in tudi rdečega vpliva — omejuje naše delovanje in naš vpliv. Delujemo pa le naprej!

Cerkveno življenje je tudi zelo napredovalo tekom teh let. L. 1930 smo šteli dve župniji: Sacred Heart Church za vojaštvo, in St. Anthony's Church za železničarje; zraven pa še naša javna samostanska kapela. Danes je Ihansi škofija s škofijskim sedežem v St. Anthony's Cathedral, ki jo je sedanji in prvi škof sezidal, ko je bil še mlad Railway Chaplain! V bližini našega samostana je tudi velika kapela sv. Juda Tadeja, čigar češčenje naš škof zelo širi. Posrečilo se mu je, da je vzbudil zanimanje pri ljudeh in danes je Ihansi znana božja pot v čast sv. Judu Tadeju v severni Indiji. Že pet let zida veliko svetišče; delo napreduje le počasi, ker zavisi od darov. In seveda ne gre brez težav. Prilagam sliko nedovršene cerkve. Podzemski širni prostori že zdaj služijo kot spalnice za številne romarje, ki prihajajo zlasti za slovesno devetdnevnicu pred praznikom apostola. Romarji prihajajo iz vseh delov Indije. Škof tudi biva v majhni hiši blizu svetišča.

Tekom let smo odprle sirotišnico in šolo za indijske otroke, St. Philomena's Convent, za katero ste mi pred nekaj leti poslali vsoto denarja. Zdaj smo to prekrstili v Nirmala Convent, kar pomeni samostan Brezmadežne. Šola šteje 180 otrok in je le nižja srednja šola s hindujskim učnim jezikom. Če bi mogli zidati potrebne šolske sobe, bi jo takoj smeli spremeniti v popolno srednjo šolo in število bi čez noč poskočilo na 500. Potem bi Nirmala Convent postala neodvisna postojanka, kar bi znatno razbremenilo St. Francis' Convent.

Pred kakimi trinajstimi leti je škof poveril novo ustanovljeno najdenišnico sestram Presv. Srca iz Malte; ko ti najdeniški dorastejo in začno hoditi v šolo, preidejo v Nirmala Convent. Fantiči pa pridejo v sirotišnico za fante, ki je priključena javni šoli za fante, St. Jude's High School, s hindujskim učnim jezikom in z nad 1.300 dijaki. Ta šola je kake tri kilometre izven mesta. Ka-

pucini so po zgledu srednjeveških menihov, spremenili pravo puščavo, ki so jo pred več leti kupili za malenkostno vsoto, v krasno šolo s prostranimi igrišči. Njihov veliki cilj je ustanoviti veliko kmetijsko šolo, pa tudi tu se pojavlja ista ovira: denar. Taka šola bo velikanskega pomena, ko se bo uresničila.

Poleg te velike šole najdete še neznatno St. Mary's School za fante iz najbornejših slojev. Pravim neznatna, pa je morda večjega vpliva kot St. Jude's School.

Kapucini so tudi ustanovili kongregacijo za brate domačine, katerih noviciat se nahaja v St. Judepur, nekako 6 kilometrov izven mesta, ki obsega veliko kmetijo, katero bratje pridno obdelujejo. Brate izvežbajo za razne stroke, po osebni nadarjenosti in vzgoji. En brat npr. oskrbuje kot Manager St. Jude's High School. Drug brat vodi tiskarno St. Joseph's Press, s katero je združen takozvani Information Centre, kot jih je precej po vsej Indiji zadnja leta. Ljudje vseh kast in veroizpovedi prihajajo tja — ali pismeno iščejo informacij —, da se pouče o katoliški veri in si izposojajo knjige. Povsod je število teh proizvedovalcev veliko. Pa kakaj tako neznatno malo krstov? To je skrivnost milosti; saj veste, kaj nam evangelij pravi o bogatem mladeniču. Poguma je treba — znak, da je treba več molitev in žrtev, in v tem nam morajo pomagati misijonski sodelavci v zaledju.

Naj omenim še šolo za fante, Christ The King High School, ki je slična naši šoli in ima tudi angleški učni jezik. Število dijakov je 400. Protestantje imajo namreč tudi enako šolo, St. Mark's High School, ki je obstojala že v letu 1930, pa ima manjše število otrok. Protestanti nimajo nič verskega življenja. Cerkev ameriških Wesleyancev so že davno spremenili v šolo. Protestantstva cerkev, ki je služila pred voj-

Iz misijona m. Zalaznik: Škof blagoslavlja temeljni kamen bodočega svetišča v čast sv. Judu Tadeju.

no britanskim vojakom, je prevelika za peščico današnjih vernikov. Širi se govorica, da jo mislijo prodati!

Velikega pomena za katoličane in posebno za klerike in redovne osebe v Ihansiju je, da so otvorili katoliško bolnišnico, St. Jude's Hospital, čigar oskrbo je prevzel zdravniški laični misijonski Institut iz Würzburga na Bavarskem. In kot zadnji prirastek moram omeniti prihod sester Matere Terezije, ki so znane kot Charity Sisters. Njih delo je socialnega značaja in vsakovrstno. Božja Previdnost ima gotovo posebne načrte za njih delovanje, ki nam pa za enkrat še niso znani.

Skušala sem Vam podati sliko krščanskega življenja v Ihansiju, kjer mi potekajo dnevi med šolskimi klopki. Žal, nimam slik, ker v tej hiši nimamo foto aparata oziroma, jaz imam aparat, toda je tako neraben, ker potrebnih

film pack-ov ne izdelujejo več. Čas hitro teče, leta se kopičijo in začenjamo se starati. Zato mi lepo oprostite, če bolj malo pišem. Iz vsega srca se še enkrat zahvaljujem Vam in po Vas vsem radodarnim misijonskim dobrotnikom in prijateljem, katerih požrtvovalnost je omogočila, da sem spet prejela denarno pošiljko. Bog povrni!"

MADAGASKAR

G. IVAN ŠTANTA CM ima v Gorici teto gdč. Rožo Čučat. Iz pisem njej smo posneli naslednje poročilo po „Kat. glasu“:

Po dolgem potovanju (trajalo je tri tedne), sem prišel na Madagaskar dne 26. septembra. Tukaj je sedaj pomlad; vse je v cvetju. Ne manjka sadja: banane, dateljni, limone, pomaranče, rožiči in kava.

Domačini so zelo prijazni, veseli in radi imajo misijonarja. Kadar imajo krožnik riža, so ti ljudje zadovoljni. Nimaajo modernih pridobitev: elektrike, televizije in podobnega, imajo pa zdrave in slamnate kočee polne iskrih rjavih otrok. Kadar pride misijonar v njihove vasi, mu pritečejo naproti, mu dajo roko, ga pozdravijo. Tako delajo ne samo katoličani, temveč tudi protestantje in celo pogani. Čudno je to, da se celo pogani imajo za kristjane. Ob nedeljah skoraj vsi tisti, ki pridejo k maši, pristopijo tudi k sv. obhajilu in se po maši udeležijo krščanskega nauka.

Ko prideš iz Evrope na Madagaskar, imaš vtis, da si prišel iz poganske, uživanja željne dežele v krščansko ozemlje. Tukaj na Madagaskarju je vera na prvem mestu. Madagaskarska ustava se začena: „V imenu Boga...“ To ljudstvo je žejno božje besede in zveličanja, le škoda, da je malo misijonarjev. Precej krajev je, kjer ljudje vidijo misijonarja le vsaki dve leti.

Tu sem v mestu Ambositri pri patrih jezuitih, kjer se učim malgaškega jezika in drugih reči, ki so potrebne misijonarju. Ta šola bo trajala do meseca maja, ko bom nastopil svojo službo na terenu. Za Božič bom prvič pridigal v malgaškem jeziku; upam, da me bodo ljudje razumeli in da ne bodo zbežali iz cerkve. Sicer pa je tu v Ambositri zelo lepo; smo 1.500 m nad morjem in vlada večna pomlad. Ni pa povsod tako. Naš bodoči vikariat, za katerega sem namenjen, je zelo revna zemlja: rdeča peskasta prst, pokrita s suho travo in polna en meter visokih mravljišč termitov. Povsod se pasejo voli in krave, suhi kakor trava, katero jedo. Zidane hiše so redke, le po večjih vaseh, drugod so pa kočee iz blata ali iz kositrnih plošč, pokrite s slamo.

Cela naša misijonska pokrajina šteje približno 150.000 prebivalcev. Od teh je v kakih 10.000 katoličanov; vsi drugi so še pogani rodu Bara. Ti ljudje živijo zelo revno, čeprav imajo veliko živine.

Živino zakoljejo le, kadar kdo umrje. Pri njih je namreč največji praznik, kadar kdo od družine zapusti ta svet. Rajnega z vso slovesnostjo pokopljejo, na grob postavijo visok kamen in na kamen polože rogove ubitih volov. Meso pa seveda pojedjo na veliki pojedini, kamor povabijo vso vas.

MISIJONSKI DAROVI

SKLAD ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Družina Ivan Mehle, Tablada, 1.000; Leopolda Kavčič, Villa Linch, 100; Anton Pustovrh, San Justo, 300.

ZA MISIJE

Argentina (v pesih): Ciril Lazar, San Martin (Mendoza), 200; č. g. Anton Žagar, Miramar, 3.750; N.N. San Justo, 50; Kristina Rijavec, Buenos Aires, 300; Tine Malavašič, Ramos Mejía, 300.

Rože Antonija, Francija, 20 N.F.

V TISKOVNI SKLAD "KAT. MISIJONOV"

Argentina (v pesih): Ciril Lazar, San Martin (Mendoza), 200; Anton Likožar, San Justo, 50; USA (v dol.): Mrs. Josephine Gliha, 1; John Lebasek, 2.

VSEM TISOČKRAT; BOG POVRNI!

LEPO PROSIMO:
PORAVNAJTE
NAROČNINO!
DARUJTE V
TISKOVNI SKLAD!

Sliki desno: Misijonar Ivan Štanta CM (večji) v družbi s sobratom pred njih misijonsko hišo v Betroka na Madagaskarju. —Spodaj: Plesalci iz rodu Bara, kjer deluje naš misijonar.

SLIKA na prvi strani ovitka: Janez XXIII. — SLIKA tu levo: Trije misijonski sodelavci pod Tronadorsko steno v Barilochah. To so Marko, Matjaž in Martin Jerman; vsak od njih drži debelo kroglo „staniol“ papirja v roki; zbrali so ga za misijone.

IZ VSEBINE: Janez XXIII. o misijonih in DŠV. — Sv. brata Ciril in Metod, naša vzornika in zavetnika — Teologia misijonskega sodelovanja, II. Odrešenje sveta — Životvornost načel o. Lebbeja — Antisemitizem — Naši misijonarji pišejo — Darovi za misijone.

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26

Director responsable: Lenček Ladislav C. M.
 Domicilio legal: Cochabamba 1467, Bs. Aires

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba „Baraga“, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 250, podporna 500, dosmrtna 3.000 pesov. V ostalih deželah Južne Amerike: 300 (600, 3.500) arg. pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1¼ (2½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušno-pastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P. O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Za župnijsko Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za vse ostale: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, D. P. Camp. Kärnten.